СЕРЕДА, 19 ГРУДНЯ 2007 РОКУ ■ № 239 (4239)

Голос України

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

СЬОГОДНІ В НОМЕРІ:

На Хмельниччині голодують в'язні

Група в'язнів, які перебувають у так званому Монастирі Ізяславської виправної колонії № 58, оголосила голодовку. Вони заявляють, що протестуватимуть, доки не буде створено належні умови утримання й усунуто інші причини, що спонукали їх до акції. Про це **повідомляє УНІАН,** посилаючись на Харківську правозахисну групу (ХПГ), що має свої джерела в колонії. У деяких камерах Монастиря сиро і холодно, немає вентиляції, бігають пацюки. У карантині така само температура, як надворі (приміщення використовувалося монастирем для зберігання померлих перед похованням). А тут в'язні, що прибувають, повідомляє ХПГ, перебувають протягом 14 днів. Хворих на туберкульоз утримують разом з рештою, при цьому вони та ВІЛ-інфіковані не одержують лікування. Також, за інформацією ХПГ, в'язні невдоволені свавіллям адміністрації колонії під час накладення адміністративних стягнень, відсутністю можливості відправити скаргу за межі виправного закладу.

Пташиний грип уже в Німеччині

Спалах пташиного грипу H5N1 виявлено в домогосподарстві неподалік Берліна. Єврокомісія, яку повідомили про підтвердження там хвороби в одинадцяти курей, затвердила запроваджені попереджувальні обмежувальні заходи. Зокрема: встановлення трикілометрової обмежувальної зони та десятикілометрової зони нагляду. В обмежувальній зоні усі свійські птахи мають перебувати у приміщеннях, а м'ясо птиці заборонено вивозити за межі зони, **повідомляє УНІАН.**

Віфлеємський вогонь привезуть на велосипедах

23 грудня в Київ на велосипедах привезуть Віфлеємський вогонь з українсько-польського кордону. За словами керівника прес-служби української скаутської організації «Пласт» Ліни Остапчук, Віфлеємський вогонь миру потрапить в Україну 20 грудня, а до столиці прибуде 23 грудня. Ці три дні вогонь передаватимуть велоестафетою зі Львова до Києва. Ліна Остапчук також повідомила, що даватимуть вогонь усім бажаючим 23 грудня о 14-й годині на Володимирській гірці, **передає «proUA».**

ЗАТВЕРДИЛИ ПРЕМ'ЄРА І НОВИЙ СКЛАД УРЯДУ

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Про призначення Тимошенко Ю. В. Прем'єр-міністром України

Відповідно до пункту 12 частини першої статті 85 та частини другої статті 114 Конституції України Верховна Рада України **постановляє:**

1. Призначити Тимошенко Юлію Володимирівну на посаду Прем'єр-міністра України.
2. Ця Постанова набирає чинності з моменту її прийняття.

Голова Верховної Ради України ***А. ЯЦЕНЮК.***

м. Київ,
18 грудня 2007 року.
№ 7-VI.

■ ПАРЛАМЕНТСЬКА ХРОНІКА

Ранкове засідання 18 грудня

226 голосами Верховна Рада затвердила Прем'єр-міністром Юлію Тимошенко.

Так само народні обранці проголосували за звільнення з посади глави уряду Віктора Януковича.

Голова Верховної Ради Арсеній Яценюк на початку засідання повідомив, що погоджувальна рада напередодні плідно попрацювала і начебто політикам вдалося досягти консенсусу. Зокрема, вдалося затвердити остаточний порядок денний. Згідно з яким першочерговим на пленарному засіданні вирішено розглянути питання про призначення Прем'єр-міністра. Окремо Арсеній Яценюк відзначив спосіб, у який проводитиметься голосування за кандидатуру Юлії Тимошенко на цю посаду. Малося на увазі, що народні обранці поіменно виявлятимуть свою волю, встаючи з місця і підтверджуючи вголос, підтримують вони кандидата чи ні. Глава парламенту наголосив, що таке в історії незалежної України відбуватиметься вперше. І хоча, за словами Арсенія Яценюка, коаліція була повністю готова до проведення ранкового засідання, на прохання БЮТ і «НУ—НС» довелося оголосити 30-хвилинну перерву.

(Закінчення на 2-й стор.).

Сьогодні збуваються мрії про подарунки. Але декому потрібна мама

19 грудня — день святого Миколая. Цього дня здавна дітям роблять подарунки. Малечі кажуть, що шоколадки та іграшки приносить добрий святий, однак кмітливі діти ще задовго до свята починають замовляти подарунки батькам. Проте в Україні налічуються тисячі дітей, яким немає кому розповісти про свої мрії. Бо вони — сироти.

Та цьогоріч урядовці і громадські організації подбали, щоб більшість дітей, які позбавлені батьківської любові, цього дня отримали подарунок. Так, усі 54 дитини із Вінницького та Жмеринського притулків отримали до Миколая подарунки, зібрані під час акції «Візьми дитячі ручки у свої руки». Організатори акції — Вінницьке обласне управління у справах сім'ї, молоді та спорту — попросили діток письмово повідомити, які саме подарунки вони хотіли б отримати. Листи з побажаннями, а також фотознімки дітей виставили в Центральному універмазі Вінниці. Кожен бажаючий міг взяти участь в акції. За словами заступника начальника управління Наталії Богданової, протягом трьох днів усі побажання було задоволено. Дітки віком від трьох до чотирнадцяти років просили хто іграшку, хто футбольний м'яч. До глибини душі зворушило усіх прохання 3-річної Настусі Вакули. «Хочу до мами», — написала сирота.

(Продовження теми — на 5-й стор.)

На знімку: у виставі фольклорного автентичного гурту «Дай Боже» відтворено народні традиції ворожіння у зимові свята, ігри і забави.
Фото Анастасії СИРОТКІНОЇ.

КОРОТКО

■ Меджліс кримськотатарського народу ухвалив рішення про припинення акції протесту на центральній площі м. Сімферополя і демонтаж установлених там наметів
■ Учора в Тернополі, у храмі Всіх святих українського народу, виставлено для огляду частинку мощів святого Миколая
■ Перший всеукраїнський фестиваль «Товтри—2007» відбувся в Кам'янці-Подільському

(За повідомленнями Укрінформу.)

Затвердили прем'єра і новий склад уряду

■ ПАРЛАМЕНТСЬКА ХРОНІКА

Ранкове засідання 18 грудня

(Початок на 1-й стор.).

Після того, як депутати знову зібралися в сесійній залі, з трибуни виступив голова лічильної комісії Микола Шершун і повідомив, як саме відбуватиметься процедура поіменного голосування. Потім Голова Верховної Ради запросив кандидата на посаду Прем'єр-міністра до слова. Щоправда, перед тим, на вимогу присутньої в залі опозиції, Арсенію Яценюку довелося зачитати повторне подання Президента. Мовляв, аби дотриматися Регламенту.

У своєму виступі Юлія Тимошенко повідомила, що має намір подати в суд за спробу фальсифікації першого голосування з її призначення на посаду прем'єра. Таке небажання допустити демократичну коаліцію до влади політична лідерка пояснює розквітом корупції, тіньового бізнесу, нечесної приватизації, за якими нібито стоять опоненти нинішньої більшості. Ці декілька днів опозиція намагалася зробити все, щоб коаліції не вистачило знову двох-трьох голосів, запевнила Юлія Тимошенко. Вона натякнула, що знає, з якими саме депутатами з більшості зустрічалися днями, щоб переконати їх не підтримувати Юлію Тимошенко. Політик обіцяла мужньо зустріти будь-який результат голосування. Вона також подякувала колегам по коаліції за вірність принципам демократії. Юлія Тимошенко запевнила, що демократична коаліція існуватиме, навіть якщо станеться щось екстраординарне.

Однак нічого такого не сталося — без запитань до доповідача і обговорення кандидатури народні депутати розпочали процедуру голосування. Микола Шершун із трибуни зачитував прізвища всіх зареєстрованих депутатів, а ті у відповідь казали: «За»! Утримався лише Іван Плющ. Інтриги додала відсутність Івана Сподаренка. Цікаво, що коли оголосили прізвище Олега Ляшка, який нещодавно стверджував, що йому пропонували гроші, аби він не брав участі у голосуваннях, зокрема, й за кандидатуру Прем'єр-міністра, із залу, з боку опозиції, пролунав вигук: «Відсутній»! Але депутат все-таки віддав свій голос за кандидатуру Юлії Тимошенко. Тоді у залі почулося: «Фу!». Та, незважаючи на ці моменти, кандидатура Юлії Тимошенко все-таки набрала необхідну кількість голосів. Одразу після завершення процедури лічильна комісія попросила зробити перерву в засіданні, щоб підбити підсумки голосування. Після цього Микола Шершун офіційно повідомив, що за кандидатуру Юлії Тимошенко проголосували 226 народних обранців, проти — нуль, утримався — один.

Після того, як лідерка БЮТ зайняла своє місце в урядовій ложі, слово було надано виконуючому обов'язки глави уряду Віктору Януковичу. Він побажав новому прем'єру і його команді підняти економіку і рівень життя громадян. Але запевнив, що це голосування поглибить економічну нестабільність у країні. А політична нестабільність, яка нині панує, — це наслідок роботи уряду Тимошенко 2005 року, вважає лідер Партії регіонів. Тож, на його думку, буде справедливо, якщо Юлія Тимошенко зможе у новому уряді виправити свої помилки. Серед помаранчевої команди панує розбрат, вважає Віктор Янукович, тож він не вірить, що новому уряду вдасться поліпшити ситуацію. Політик ще раз наголосив, що позачергові вибори не змогли істотно змінити розподіл сил у парламенті. Партія регіонів погодилася на перевибори, щоб недопустити громадянської війни, сказав Віктор Янукович. А тепер, з його слів, політична сила, яка набрала на виборах найбільше голосів, переходить в опозицію. Віктор Янукович «порадів», що є на кого покласти відповідальність за економічний занепад. Але пообіцяв у парламенті конструктивну роботу з коаліцією.

Пізніше народні обранці продовжили роботу. Щоб розпочати поіменне голосування про звільнення з посади глави уряду Віктора Януковича необхідно було, щоб депутати знову зареєструвалися у системі «Рада». І хоча табло видало 225 присутніх, до волевиявлення все ж приступили, бо, за процедурою, наприкінці голосування незареєстровані депутати все-таки мають можливість висловити свою волю. Незареєстрована Оксана Білозір виявилася присутньою в залі, а от частина фракції Партії регіонів свої робочі місця залишили. Аби скоротити процедуру, голова лічильної комісії називав лише прізвища депутатів. Отож і у цьому голосуванні набралося 226 голосів.

Стільки ж народних обранців висловилися за припинення повноважень попереднього складу Кабінету Міністрів. Після цього депутати заслухали Прем'єр-міністра Юлію Тимошенко, яка представила кандидатів на міністерські крісла. Депутати підтримали її пропозицію.

Склад Кабінету Міністрів:

Перший віце-прем'єр **Олександр Турчинов** (БЮТ), віце-прем'єр **Іван Васюник** («НУ—НС»), віце-прем'єр **Григорій Немиря** (БЮТ).

Міністр освіти і науки України **Іван Вакарчук** («НУ—НС»), міністр транспорту та зв'язку **Йосип Вінський** (БЮТ), міністр культури і туризму **Василь Вовкун** («НУ—НС»), міністр економіки **Богдан Данилишин** (БЮТ), міністр праці та соціальної політики **Людмила Денисова** (БЮТ), міністр оборони **Юрій Єхануров** (квота Президента), міністр охорони здоров'я **Василь Князевич** («НУ—НС»), міністр Кабінету Міністрів **Петро Крупко** (БЮТ), міністр регіонального розвитку та будівництва **Василь Куйбіда** («НУ—НС»), міністр з питань житлово-комунального господарства **Олексій Кучеренко** («НУ—НС»), міністр внутрішніх справ **Юрій Луценко** («НУ—НС»), міністр аграрної політики **Юрій Мельник** («НУ—НС»), міністр промислової політики **Володимир Новицький** міністр юстиції **Микола Оніщук** («НУ—НС»), міністр закордонних справ **Володимир Огризко** (квота Президента), міністр у справах сім'ї, молоді та спорту **Юрій Павленко** («НУ—НС»), міністр фінансів **Віктор Пинзеник** (БЮТ), міністр вугільної промисловості **Віктор Полтавець** міністр палива та енергетики **Юрій Продан** («НУ—НС»), міністр охорони навколишнього природного середовища **Георгій Філіпчук** (БЮТ), міністр з питань надзвичайних ситуацій та у справах захисту населення від наслідків Чорнобильської катастрофи **Володимир Шандра** («НУ—НС»).

На початку засідання народні обранці тепло привітали з днем народження свого колегу **Миколу КОМАРА** (фракція Партії регіонів).

Надія СМІЯН.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Про звільнення Януковича В. Ф. з посади Прем'єр-міністра України

Верховна Рада України **постановляє**:

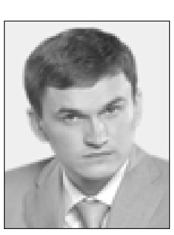
1. Звільнити Януковича Віктора Федоровича з посади Прем'єр-міністра України у зв'язку з припиненням повноважень Кабінету Міністрів України.
2. Ця Постанова набирає чинності з моменту її прийняття.

Голова Верховної Ради України А. ЯЦЕНЮК.

м. Київ,
18 грудня 2007 року.
№ 8-VI.

■ ДУМКИ З ПРИВОДУ

Валерій ПИСАРЕНКО (БЮТ):

— Новий уряд матиме хорошу працездатність, бо Юлія Володимирівна визначила для себе першочерговим завданням вирішення соціально-економічних проблем, які існують. Завдання, справді, непрості: зупинити катастрофу в газовій сфері, новий виток цін на житлово-комунальні тарифи тощо. Крім того, наші передвиборні обіцянки були досить великі. Однак проіснує новий уряд не менше, аніж проіснує нинішня Верховна Рада. За процедурою і законом зараз змінити уряд можна лише одним шляхом: повинна з'явитися нова коаліція. А в нинішньому парламенті іншого формату коаліції не може бути.

Вадим КОЛЕСНІЧЕНКО (Партія регіонів):

— Голосування за призначення прем'єра — це ганьба казарменої паличної демократії. Те, що зроблено з-під палиці, шляхом погроз, недовговічне і розсиплеться. Процедура голосування за прем'єра визначила майбутнє коаліції та уряду — вони недієздатні. Юлія Тимошенко некомпетентна як економіст, вона популіст і працюватиме на власний потенціал, щоб забезпечити старт на президентських перегонах. Все інше її не турбуватиме. Юлія Тимошенко — жінка-війна, а не політик. Вона готова лише воювати і не сприймає переговори, не розуміє об'єднання, а бачить лише себе, кохану. В її виступі як кандидата на прем'єра, окрім звинувачень і погроз, нічого конструктивного сказано не було. Тому обрання Тимошенко прем'єром — це велика небезпека для України. І ми протидіятимемо будь-яким спробам посягань на суверенітет України, намаганням розколоти країну за принципом, хто з серденьком, а хто без.

Олександр ОМЕЛЬЧЕНКО («Наша Україна»):

— Думаю, новий уряд пропрацює до президентських виборів, так само проіснує і нинішній парламент. Головним завданням для уряду стане схвалення закону про держбюджет-2008. Фактично підготовлений проект держбюджету великих змін і переробок не зазнає, і його буде затверджено з невеликими корективами в тому вигляді, в якому вже розроблено. А за наслідками першого кварталу наступного року може відбутися коригування держбюджету (сподіваюся, у кращий бік), передусім за соціальними напрямами, бо так робить кожна влада, кожен уряд у всіх цивілізованих демократичних країнах, а ми такою країною уже стаємо.

Завдання для нового уряду — в першу чергу думати про добробут людей. А викликами стануть принципові питання зовнішньої та внутрішньої політики. Якщо зовнішня політика більше залежить від Президента і Верховної Ради, урядові доведеться дбати передусім про соціальний спокій, зростання добробуту людей — а це і краще медичне обслуговування, і більші доходи громадян, і питання культури та багато іншого.

Валентин МАТВЄЄВ (КПУ):

— Треба виходити з того, яка сьогодні за чисельністю коаліція, а отже, і можливості уряду в вирішенні всіх проблем, які стоять і ще постануть на порядку денному в державі. Голосування за кандидатуру прем'єра — це хитке позитивне рішення, і це позначатиметься на всіх інших голосуваннях під час прийняття парламентом важливих рішень, у тому числі при затвердженні програми уряду. Адже головне — як реалізувати обіцянки і підкріпити їх відповідною законодавчою базою, а зробити їм це буде дуже непросто. Перевага лише в один голос під час голосування за прем'єра — це початок нетривалої роботи і початок того кінця, який чекає на новий уряд.

Щоб реалізувати все обіцяне, потрібно, крім бажання прийти до влади, ще й уміння організувати та управляти. А найголовніше — згуртувати всі сили суспільства для реалізації поставлених завдань. Водночас, якщо уряд вноситиме до парламенту законопроекти, спрямовані на захист наших людей, захист знецінених вкладів громадян, поліпшення пенсійного забезпечення знедолених, комуністи можуть брати участь у голосуванні. Наша фракція також внесла на розгляд Верховної Ради більш як 20 законопроектів соціального спрямування, і ми також сподіваємося на те, що за них голосуватимуть інші фракції.

Сергій ТЕРЕЩУК (Блок Литвина):

— Запас міцності в коаліції та уряду на межі, бо реалізувати все обіцяне майже неможливо. Навіть якщо всі захочуть працювати. Тому треба мобілізуватися й шукати співпрацю за межами коаліції. Поза коаліцією є здорові сили, зокрема Блок Литвина. Ми не опозиція, ми просто вільна фракція у Верховній Раді, і ми підтримуватимемо всі законопроекти і починання уряду, якщо вони не суперечитимуть нашій програмі. З огляду на те, що недалеко майбутні президентські вибори, і враховуючи, що з боку Партії регіонів дуже сильна опозиція, боюся, новий уряд працюватиме не дуже довго, але принаймні рік.

Юліана ШЕВЧУК.

■ САМОВРЯДУВАННЯ

Влада, бізнес і громада мають тісніше співпрацювати

Формування системи належного доброчесного місцевого врядування в Україні обговорювали на XXII Всеукраїнських муніципальних слуханнях. Представники органів державної влади, асоціацій органів місцевого самоврядування, громадських організацій, наукових установ і міжнародних інституцій дискутували, як налагодити ефективніші зв'язки між владою, бізнесовими структурами та громадськими організаціями.

На цю саму тему точилися дискусії і на прес-конференції «Конкурентоспроможні територіальні громади: результати взаємодії влади, бізнесу, громадськості». Учасники констатували кризовий стан місцевого самоврядування в Україні. Так, влада на місцях неспроможна ефективно виконувати свої повноваження, зокрема через брак фінансів. Крім того, наголошували промовці, додає негативу й тиск з боку виконавчої влади та бюрократизація публічного управління. Звісно, причиною цього є не лише недоліки законодавчої бази у сфері місцевого самоврядування, а й невиконання органами влади різних рівнів ухвалених законів.

Сергій МЕЛЬНИК.

Фото Олександри КАЛАШНИКОВОЇ (Укрінформ).

На знімку: прес-конференція в рамках щорічних XII Всеукраїнських муніципальних слухань «Формування системи належного, доброчесного місцевого самоврядування в Україні».

Судова реформа триває, і парламентський комітет з питань правосуддя має бути в її авангарді

Цього року, у професійне свято працівників суду, нам приємно усвідомлювати, що у Верховній Раді України повторно, уже в другому скликанні поспіль знову створено комітет з питань правосуддя. Це означає, що наша ініціатива виявилася затребуваною. Що рішення помістити в центр компетенції парламентського комітету процес розгляду подань про призначення суддів безстроково й звільнення їх з посади, надати важливого значення в цьому процесі думці, скаргам і пропозиціям громадян і організацій без упередженості й дискримінації, забезпечити новий рівень прозорості й інформативності цього процесу з одночасним висвітленням його в провідних професійних виданнях України, таких як «Закон і бізнес» — було початково правильним. На користь існування спеціального комітету свідчить і пакет законодавчих ініціатив, який нині перебуває в його роботі. Від консолідованого законопроекту про судоустрій і статус суддів до проектів Господарського процесуального кодексу (інакше, Кодексу комерційного судочинства) і Кримінально-процесуального кодексу України — всі ці законопроекти поєднують висока затребуваність, значні очікування людей, підвищені вимоги професійного юридичного співтовариства. Процес їхньої розробки й узгодження потребує від усіх учасників особливої відповідальності. Сьогодні всі ці законопроекти підготовлені до розгляду Верховною Радою України в другому читанні. Запорукою їх успішного затвердження й ефективності в застосуванні має стати новий рівень взаємодії всіх сторін, залучених у цей процес: керівництва судової системи, провідних наукових і експертно-аналітичних центрів, правозахисних організацій, народних депутатів України й фахівців апарату Верховної Ради України. Необхідна спадкоємність законодавчої діяльності, поступальна зміна етапів опрацювання кожного законопроекту, кожного організаційного перетворення, щоб з кожним наступним етапом зростала якість кінцевого продукту. Більш як 15-річний досвід судово-правової реформи в Україні свідчить: ані зайва персоналізація питань судової реформи, ані супутня їй неконструктивна критика, ані кількісне нагромадження законопроектів схожого змісту на ту саму тематику — не приносять користі. Перелік проблем, які мають бути розв'язані на цьому етапі судової реформи, добре відомий всім зацікавленим сторонам. Їх ефективне рішення на основі не тільки поділу, а й взаємоповаги всіх галузей влади має стати головним об'єднуючим моментом. Найближчим часом варто спокійно погодити всі спірні моменти й довести до фінішної межі вже розпочаті й давно назрілі перетворення.

Перша проблема — це забезпечення незалежності суддів під час здійснення правосуддя. Об'єктивно варто визнати, що зроблено в цьому плані чимало, але належить зробити ще більше. Умови оплати праці суддів далекі від ідеальних, але продовжують поліпшуватися, і мають доволі пристойний вигляд порівняно з умовами праці інших категорій працівників публічного сектору. Витримали перевірку часом і конституційні основи незалежності судової влади та її служителів. Складніша ситуація з забезпеченням судової влади як такої і кожного окремого судді належної поваги з боку всіх інших представників влади. Неприпустимість тиску на суддів, втручання в здійснення правосуддя, неповаги до судді й судових інститутів — має стати генеральною лінією національної політики і проводитися рішуче, якщо буде потреба, більш жорсткими методами. Тут усім можновладцям слід уважно дослухатися до сигналів, які подають з'їзд суддів, рада й конференції суддів, Верховний Суд України й вищі спеціалізовані суди. Не лише в цьому, а й у всіх аспектах планування й здійснення судової реформи голос суддів має бути почутий і врахований.

Друга, не менш важлива проблема — це боротьба з корупцією в судах. Нинішнього року один за одним пролунали кілька тривожних сигналів, які мають стурбувати всіх. Так, у травні 2007 року в доповіді за підсумками вивчення корупції державної влади в усьому світі авторитетна міжнародна організація «Транспаренсі Інтернешнл» дійшла висновку, що рівень корупції системи юстиції в Україні більш як в 10 разів перевищує середній показник для держав—членів Європейського Союзу. 15 відсотків респондентів, які зверталися в українські суди минулого року, прямо заявили про хабарництво. Понад 70 відсотків опитаних українців вважають вітчизняну судову систему корумпованою, а антикорупційні заходи, які приймає влада, — неефективними. У загальносвітовому рейтингу держав—борців з корупцією Україна займає лише 104-ту позицію із 163, поступаючись всім без винятку державам Європи. У березні 2007 року інша організація, група «держави проти корупції» при Раді Європи, у доповіді про ситуацію в Україні на предмет боротьби з корупцією також дійшла невтішного висновку: довіра народу до системи юстиції й суддів перебуває на критично низькому рівні, не в останню чергу через корупційні явища. Від корупції в судовій системі України страждають не тільки прості громадяни, а й самі судді. Вона представляє дедалі більшу загрозу незалежності більшості чесних і професійних суддів. Антикорупційна доповідь «Транспаренсі Інтернешнл» як ілюстрацію цитує українського суддю, котрий побажав зберегти анонімність: «Розгляд справ, предметом яких є незначні грошові суми, зазвичай відбувається без втручання; але тільки-но ціна позову досягає значної суми, я не можу пригадати жодного випадку, щоб кожна із сторін у справі не намагалася здійснити на мене тиск в якій-небудь формі; до цього вдаються й ті сторони, чия правова позиція виграшна». Отже, корупція й протизаконний тиск на суд стають свого роду «антисоціальною нормою», підживлюють одне одного, зливаючись у замкнутий цикл. Головний висновок із усього цього — про неефективність традиційних, реактивних методів протидії корупції, практичне застосування яких зводиться до гучних і лицемірних гасел і обіцянок, під прикриттям яких нерідко здійснюється переслідування принципових суддів. Очевидна необхідність переходу до системних форм протидії корупції — у вигляді конкретних заходів, розрахованих на справжній довгостроковий ефект, які під силу здійснити найближчим часом.

Ліками, здатними вилікувати корупцію, має стати поповнення суддівського корпусу здоровими кадрами. Для цього потрібно відчинити двері в судову владу для нового покоління українських юристів. Багато хто не помітив, що за останні 16 років в Україні підросло нове покоління правознавців. Здобувши вищу юридичну освіту в незалежній Україні, відмінно володіючи державною мовою, вони виховані на європейських ідеалах і стандартах прав людини, знайомі із закордонною юридичною практикою, і головне — мислять по-новому. Ще десять років тому можна було сказати, що їм бракує досвіду для роботи суддею. Сьогодні у них є цей досвід: застосування права в умовах ринкової економіки, свободи слова, демократизації влади; цей досвід особливо цінний. Звичайно, не кожний юрист, навіть дуже талановитий, здатен стати суддею. Суддя — це покликання, це доля. Але тими найкращими молодими фахівцями, чиє покликання — вершити правосуддя, у кого від природи розвинене почуття справедливості, у жодному разі не можна нехтувати. Саме цих людей, цього припливу «свіжої крові» бракує українській судовій системі. Що більше буде таких суддів, то швидше відійдуть у минуле корупційні пережитки. Але, на жаль, перед багатьма з них двері в судову владу сьогодні не відчинені. Чинна система добору кандидатів на посади суддів забюрократизована, окремі її складові недостатньо захищені від корупції. Найголовніше, що цей факт готові визнати всі — і керівництво судової влади, і парламент, і глава держави. А отже, всі вони можуть об'єднатися для того, щоб спільними зусиллями розв'язати цю проблему. Запровадити ефективну процедуру, у легітимності якої ні в кого не виникне сумнівів. Яку потрібно обов'язково детально прописати прямо в тексті закону, щоб горезвісна вітчизняна бюрократія не змогла «роз'ясненнями», «положеннями» та «інструкціями» розмити принципові моменти цієї процедури: завчасне й ефективне оприлюднення вакансії, чесний конкурс, можливість оскаржити сумнівний результат, жорсткі терміни просування кандидатури, починаючи від дня подачі документів і закінчуючи підписанням указу Президента або ухваленням постанови Верховної Ради про призначення на суддівську посаду.

Важливим завданням є подальше зміцнення й удосконалення системи дисциплінарної відповідальності суддів під час здійснення ними правосуддя. З тим, що така система потрібна, що вона повинна функціонувати на постійній основі й мати абсолютну легітимність, також згодні всі. На другому етапі Всеукраїнського з'їзду суддів, що відбувся 7 грудня, керівництво судової системи підтвердило рішучість домагатися відповідальності аж до звільнення для тих суддів і працівників судів, які причетні до винесення свідомо неправосудних рішень. Незадовго до цього аналогічну позицію висловив і Президент України, який у листопаді звернувся до Вищої ради юстиції з приводу притягнення до відповідальності більш як 40 служителів Феміди, стосовно яких є дані, що свідчать про порушення присяги. Особливу увагу неприпустимості порушення суддями професійних вимог дотримання Конституції й служіння закону приділяє Вища кваліфікаційна комісія суддів України в рамках процесу призначення суддів на посаду безстроково. Такої самої думки й громадяни України, від яких за неповний 2007 рік лише в центральні органи влади надійшло понад 15 000 звернень зі скаргами на правопорушення з боку працівників судів, 3 000 з них — в Комітет Верховної Ради України з питань правосуддя. Відповідь на таке соціальне замовлення може бути тільки одна: посилення організаційно-правової системи дисциплінарної відповідальності працівників суддів, що опирається на норми Конституції й втілена в діяльність Вищої ради юстиції й системи кваліфікаційних комісій суддів.

Всі зазначені вище необхідні заходи знайшли вдале втілення в тексті консолідованого законопроекту «Про судоустрій і статус суддів», підготовленого до другого читання комітетом з питань правосуддя. Підготовлено кілька альтернативних законопроектів, чиї положення із цих питань співзвучні з базовим законопроектом. Необхідно, щоб відповідний закон був прийнятий уже в найближчому майбутньому. Судова реформа повинна тривати і зберігати спадкоємність поза залежністю від політичних катаклізмів. Її хід має визначатися не мінливостями політичного життя, а об'єктивними потребами, що існують у самій судовій системі, і в тих, для кого ця система створена й діє: громадян України. Комітет Верховної Ради України з питань правосуддя створювався й діє як один із центрів цієї реформи, покликаний сприяти широкому й ефективному співробітництву всіх органів влади, науково-експертних і громадських кіл в її здійсненні.

Сергій КІВАЛОВ,
народний депутат України, член депутатської фракції Партії регіонів.

Сьогодні день святого Миколая

Щедрий день

Таким його прагне зробити в житті обділених долею дітей заступник голови Київської облдержадміністрації з питань соціальної та гуманітарної політики Валерій Кондрук.

— На моє глибоке переконання, це і є одним з найвищих проявів моральності та духовності суспільства, коли великий бізнес, круті політичні устремління, висока влада схиляються перед безвісним знедоленим малюком, щоб бодай у день святого Миколая зробити його щасливим, — каже Валерій Петрович.

Тому нашу благодійну акцію ми назвали «З любов'ю до дітей». Позавчора вона стартувала від облдержадміністрації за десятками маршрутів Київщини. Волонтери не оминуть жодного дитячого будинку, притулку для неповнолітніх (а таких у нас загалом більше півсотні), центрів соціально-психологічної реабілітації дітей та підлітків і просто багатодітних родин, яких в області майже півтисячі.

Що ж у цих яскраво оформлених автобусах? Окрім неодмінних милих серцю будь-якої дитини солодощів та іграшок — побутова техніка, музичні центри, навіть міні-пекарні. Це вже для дитбудинків сімейного типу.

— До речі, сьогодні, — продовжує Валерій Кондрук, — я вручу родині Цибульських із Фастівського району, де виховується дев'ятеро дітей, сертифікат на мікроавтобус. І ще чотири такі суто сімейні транспортні засоби ми вручимо днями іншим дитячим будинкам сімейного типу.

А напередодні голова облдержадміністрації Віра Ульянченко відвідала теж зі щедрими дарунками Боярський спеціалізований дитячий інтернат. І Президент України Віктор Ющенко спеціально приготував подарунки до Миколая тим родинам, де росте восьмеро і більше дітей. Взагалі наступний, 2008-й, рік він оголосив роком усиновлення українських дітей.

— Звичайно, можна, як то кажуть, скинутися й завалити сиріт цукерками та іграшками, — підсумовує Валерій Кондрук. — Але ми не забули до свята також налагодити газове опалення, зробити ремонт у домівках багатодітних родин, що, звичайно, не є одноразовою акцією.

Якщо ж глянути з державницької точки зору, то величезна кількість обділених батьківською ласкою маленьких українців, наших повноправних громадян — це одна з істотних складових генофонду нації. І вона тотожно відгукнеться в майбутньому на нашу душевну щедрість.

Григорій БЕЗВЕРХИЙ.

На знімку: заступник голови Київської облдержадміністрації Валерій Кондрук відправляє волонтерів до дітей-сиріт Київщини.

Фото Леоніда ДОБРОВОЛЬСЬКОГО.

НОВИНИ

СЕРЕДА, 19 ГРУДНЯ 2007 ■ № 239 (4239)

Антимонопольний комітет оштрафував «Вінницюхлібопродукт» за зловживання монопольним становищем *(УНІАН)*

З 1 січня 2008 року угода про спрощений візовий режим між Україною і країнами Європейського союзу набере чинності. Про це вчора на брифінгу в МЗС заявив речник міністерства Андрій ДЕЩИЦЯ *(Укрінформ)*

■ У НОМЕР

Ради виступили проти диктатури молокопереробників

Чернігівське територіальне відділення Антимонопольного комітету, взявши до уваги звернення обласної асоціації «Ради Чернігівщини», розпочало розгляд справи щодо 12 молокопереробних підприємств області за ознаками порушення Закону України «Про захист економічної конкуренції». У листопаді останні одночасно знизили закупівельні ціни на літр молока з 2—1,8 гривні до 1,6 грн. Це викликало невдоволення в селах Придесення. Місцеві ради вирішили покласти край необгрунтованій політиці молокопереробників.

Сергій ПАВЛЕНКО.

Реєстрові козаки візьмуть шефство над військовими моряками

У Севастополі про це йшлося під час зустрічі командувача ВМС України віце-адмірала Ігоря Тенюха і гетьмана Всеукраїнської громадської організації «Українське реєстрове козацтво» Анатолія Шевченка. Шефська допомога полягатиме в ремонті кораблів, оснащенні їх і військових частин комп'ютерами, сприянні в забезпеченні військовослужбовців житлом, поповненні бібліотек, а також участі професорського складу Українського реєстрового козацтва в семінарах і лекціях для особового складу флоту. Налагодження співробітництва козаків з моряками базується на прийнятих раніше Президентом України указах «Про вдосконалення організації шефства над Військово-Морськими Силами України» і «Про заходи підтримки Українського козацтва».

Микола МАГДИЧ.

Наших астрономів визнано найкращими у світі

Трьох студентів Одеського національного університету імені І. Мечникова визнано найкращими молодими астрономами планети. Міжнародна студентська олімпіада з астрономії та астрофізики відбувалась у Таїланді.

170 студентів із 24 країн протягом 12 днів змагалися у знанні карти зоряного неба, проводили наукові дослідження. Одеські студенти Віталій Бреус, Денис Лавренюк і Микола Бритавський удостоїлися дипломів переможців.

2009 рік оголошено всесвітнім роком астрономії. В Одесі вже почалася підготовка до нього, адже університет імені І. Мечникова — один з небагатьох навчальних закладів країни, де готують астрономів і астрофізиків.

Вл. інф.

Від Ромен до ООН

Сумська область. У засіданні Генеральної асамблеї Організації Об'єднаних Націй, яке днями відбулося в Нью-Йорку, інтереси України представляла школярка з Ромен Катя Карташова. 17-річна дівчина не тільки слухала дорослих і поважних учасників всесвітнього зібрання, а й сама виступила з трибуни ООН. Зокрема, цікавилась у присутніх, як їхні країни збираються розв'язувати проблеми забруднення довкілля і виконувати положення Кіотського протоколу.

Катя Карташова зі звичайної сім'ї: мама — педагог, тато — охоронник. Дівчина навчається в 11-му класі першої міської школи Ромен. Окрім того, вона — голова дитячої дорадчої ради при міськраді.

Владислав ЖМУРКОВ.

■ ФОТОФАКТ

В Івано-Франківську Спілка пасічників Прикарпаття провела Різдвяно-новорічний ярмарок меду «Самі собі зробимо життя солодким».

Фото Юрія РИЛЬЧУКА (Укрінформ).

Безплатне таксі

Таке курсує вулицями Старокостянтинова. Незвичне таксі запровадив Центр громади, який діє в місті. Оскільки завданням новоствореного центру є адаптування соціальних послуг для населення за місцем проживання, то й взялись насамперед за створення безплатної транспортної служби. Щодня мікроавтобус збирає дітей-інвалідів і відвозить їх у центр реабілітації, а після занять розвозить по домівках. Така новинка допомогла вивільнити час багатьом батькам, що доглядають хворих дітей.

Ірина КОЗАК.

Хмельницька область.

■ ФОТОФАКТ

У Києві, на Софійській площі, відбулось урочисте вручення службових автомобілів підрозділам Державтоінспекції ГУ МВС та УМВС України в областях.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Наркотики морем не пропливуть

Боротися з нелегальним обігом наркотиків в Чорноморському регіоні допоможе регіональна система обміну інформацією про переміщення вантажів морським шляхом. Робота зі створення цієї системи, що отримала робочу назву Black Sea Info System (BSIS), була розпочата в 2005 році під егідою Програми із запобігання зловживанню та боротьби з незаконним обігом наркотиків у Білорусі, Україні та Молдові (Програма БУМАД), яка фінансується Європейською комісією та реалізується Програмою розвитку ООН в Україні.

У вересні 2006 р. представники голів митних служб дійшли згоди щодо створення практичної та небюрократичної системи обміну інформацією. Нещодавно в Одесі вдруге зібралася робоча група зі створення регіональної системи обміну інформацією про переміщення вантажів морським шляхом. За словами заступника постійного представника ПРООН в Україні пані Йоанни Казана-Вишневецької, безпосередня співпраця митних служб портів, тобто без тривалої процедури узгодження із центральним керівництвом, дасть змогу оперативно та ефективно виявляти, запобігати та протидіяти контрабанді на морі, і передовсім — незаконному обігу наркотиків.

Завтра в Одесі почнуть видавати Шенгенські візи

Генеральний консул Республіки Польща в Одесі Веслав Мазур повідомив, що у зв'язку з входженням його країни до Шенгенської зони кероване ним дипломатичне представництво приступає до оформлення і видачі Шенгенських віз. Він уточнив, що Генконсульство видаватиме єдині короткотермінові візи на перебування типу «С». Ці візи надають право на в'їзд і перебування на території держав Шенгенської зони не більше трьох місяців у термін до шести місяців.

В'ячеслав ВОРОНКОВ.

Торговці фальсифікованим спиртним уже готуються зустрічати Новий рік

На оптовому складі Житомира виявлено 180 тисяч пляшок горілки, на яких були етикетки «Пшенична» одного з лікеро-горілчаних заводів України.

Провести перевірку співробітників податкової служби спонукала оперативна інформація, що на територію міста завозиться велика кількість фальсифікованої продукції. На цих пляшках акцизні марки мали явні ознаки підробки, повідомила прес-служба ДПА в області. Нині фахівці встановлюють, звідки і як надійшов товар і хто до цього причетний. Залишається тільки застерегти читачів, які готуються накривати святковий стіл: перед новорічно-різдвяними святами треба бути особливо обачними — це «жнива» для тих, хто хоче збагатіти, пускаючи в обіг підпільне спиртне.

Олексій КАВУН.

Житомир.

У Донецьку з'явилися Нова Радянська та ще один почесний громадянин

Сесія міської ради прийняла рішення присвоїти ім'я народного депутата України, Героя України Валентина Ландика одній із вулиць у Петровському районі міста. Як розповів «Голосу України» заступник голови райвиконкому Юрій Бабич, вулиця знаходиться в мікрорайоні, який останнім часом активно забудовується: громадяни отримують ділянки для будівництва власного житла. Тепер ці будинки матимуть нову адресу.

У районі кажуть, що за сприяння народного депутата було проведено газифікацію віддалених селищ. Тому громадськість виступила з ініціативою присвоїти ім'я Валентина Ландика одній із вулиць. «Перейменування — дуже дороге задоволення, це зміна паспортів, табличок тощо, — пояснив Ю. Бабич. — Тому йдеться лише про назву нової вулиці». Варто додати, що в Донецьку вже є вулиця, названа на честь чинного народного депутата і теж Героя України — Юхима Звягільського. Вона розташована в мікрорайоні Гладківка, спорудженому свого часу силами шахти імені Засядька.

А обласна рада днями зробила подарунок в. о. віце-прем'єр-міністра України Миколі Азарову до його 60-річчя, присвоївши звання почесного громадянина Донецької області. Влітку цього року першого віце-прем'єра вже вшанували почесною грамотою обласної ради у зв'язку із 75-річчям області.

На останній сесії Донецької міськради були затверджені ще кілька назв нових вулиць. Серед них — вулиця Нова Радянська у котеджному селищі на околиці міста. Майбутні власники дорогої нерухомості мають бути особами не без почуття гумору. Тим часом в області підрахували, скільки топонімів на Донеччині пов'язані із діячами комуністичного минулого. На честь таких діячів названі 29 населених пунктів. Ім'я Леніна у назвах площ і вулиць зустрічається 1350 разів. Популярними є вулиці Кірова (зустрічається 67 разів), Калініна (57 разів), Крупської (48 разів), Дзержинського (44 рази), Щорса (43 рази), Свердлова (48 разів), Постишева (35 разів), Комсомольська та Фрунзе (по 32 рази).

Говорячи про перспективу перейменування таких вулиць і населених пунктів, голова Донецької обласної держадміністрації Володимир Логвиненко зазначив: «Процес складний, і рішення за кожною назвою прийматиметься із урахуванням думки громади. Можливо, років через десять-п'ятнадцять суспільство і буде байдуже до таких дій. Поки що це сприймається болісно. Тема більше політична, це питання дискусії. Тому не можу говорити про терміни».

Ліна КУЩ.

Миколай від народного депутата

Народний депутат Іван Стойко («НУ—НС») напередодні свята Миколая виконував його роль у Тернопільському комунальному будинку для дітей шкільного віку. Двадцять сиріт живуть тут в умовах, наближених до домашніх, навчаються у звичайних школах. Але всім їм бракує ласки, спілкування, тому вони охоче говорили про своє життя-буття з народним депутатом, який подарував дітлахам солодощі, а також телевізор. За словами Івана Стойка, він все робитиме, щоб діти-сироти жили у сім'ях.

Про жодну дитину з малозабезпечених сімей, сиріт, інвалідів тернопільський Миколай не забуде. Кошти для цього збирали заздалегідь. Пожертви робили підприємці, бізнесмени, інші благодійники, парафіяни. Тож подарунок отримає кожна дитина. А у Тернопільському театрі актора і ляльки розпочалися дійства, приурочені до свята Миколая. Малят чекає цікава лялькова вистава, супроводжувана спецефектами, хороводи і подарунки. На свято Миколая дітей запрошують також храми.

Любов ЛЕВИЦЬКА.

Тернопільська область.

«Коли виросту, куплю для інтернату повну машину ляльок...»

У третьому класі Жмеринської школи-інтернату ігровий майданчик розташований одразу за останніми партами. На дерев'яній підлозі лежить килимок. Поруч у шафі — іграшки. З-поміж них помітна велика лялька. Це — єдина забавка таких розмірів. Лялька вже майже лиса. «Бо діти часто її розчісують і заплітають. Якби нам купили ще одну таку...» — бідкається вчителька Жанна Зеленська.

Ця лялька — улюблена іграшка 9-річного Миколки Гладиша **(на знімку)**. Коли хтось одягне ляльку абияк, Миколка після того обов'язково поправить платтячко. Буває, хлопчики дорікають Миколці: мовляв, що ти возишся з ляльками. На що той одного разу подорослому відповів: «У кожної ляльки повинен бути тато. Ми ж теж колись мали свого тата...»

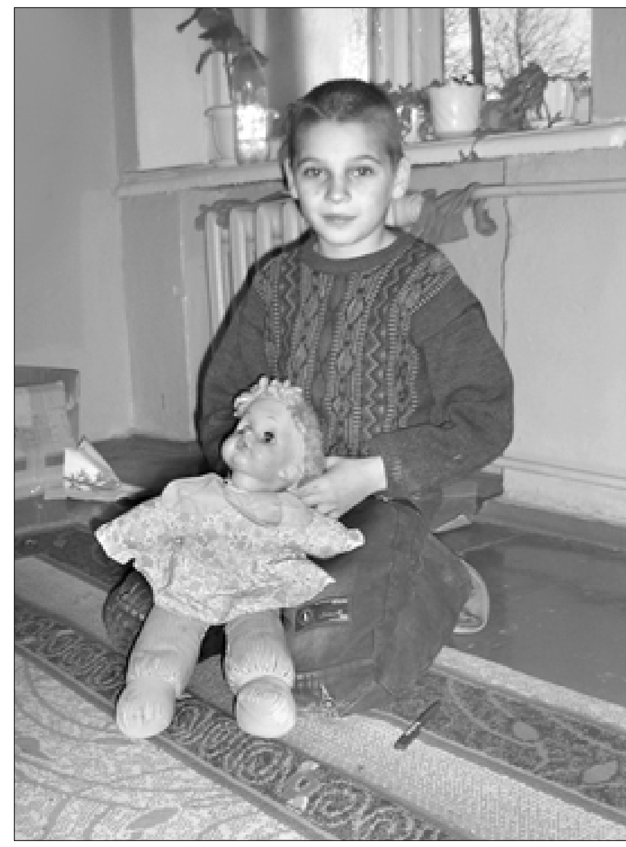
«Миколка у нас добрий і дбайливий, яким повинен бути кожен батько, — продовжує його вчителька Жанна Зеленська. — Я вірю, що саме таким він виросте». В інтернаті хлопчик з першого класу. За документами він сирота. Хоча в педколективі знають, що в нього є мати. Однак її мають позбавити опіки над сином. Хлопчик розумний, кмітливий. Гарно вчиться. Має нахил до мови й літератури, гарно малює. У їхній школі є два музеї — фольклору й етнографії та історії Жмеринки. Одну з екскурсій у музеї фольклору уже доручили провести третьокласнику М. Гладишу. Він ще й капітан команди на змаганнях «Веселі старти». Восени їх третій клас став переможцем. На прощання Миколка по секрету зізнався, що коли виросте, привезе в школу повну машину іграшок. Хлопчик, схоже, уявив, яка це має бути розкіш..

Віктор СКРИПНИК.

Вінницька область.

Фото автора.

Від редакції: ***якщо у когось виникне бажання допомогти Жмеринській школі-інтернату іграшками або одягом, називаємо контактний телефон: (804332) 2-23-69. Адреса: Вінницька область, м. Жмеринка, вул. Івана Франка, 136.***

В Ужгороді відбувся святковий книжковий ярмарок

У спортивному комплексі «Юність» відбулася традиційна виставка-ярмарок «Ужгородський книжковий Миколай-2007». Проводили її громадська організація «Нова форма», обласна універсальна наукова бібліотека та управління культури ОДА. До слова, за підтримки закарпатської влади нинішнього року побачили світ 32 видання. Цього разу в програмі виставки-ярмарку були конкурси, зокрема, «Мистецтво книги», «Розкажу Миколаю, що я читаю». Прикметно, що участь у заході взяли не лише закарпатські видавці, а й гості з Києва, Львова, Тернополя, Чернівців, Івано-Франківська і навіть із сусідніх Словаччини та Угорщини.

Іван ГУДЗОВАТИЙ.

Під Ратушею з'явиться ковзанка, а у дитсадку — басейн

Цьогорічну фабрику подарунків дітворі від Миколая доповнить гарний задум фестивальної агенції «Ратуша» — у центрі Кам'янця-Подільського відкриють ковзанку. Крім того, волонтери молодіжних осередків Кам'янця-Подільського зібрали чимало подарунків, щоб цього святкового дня завітати в гості до сиріт, дітей-інвалідів та в багатодітні родини. А громадська організація «Центр освітньої політики» якраз підраховує гроші з десяти благодійних скриньок, що були встановлені в людних місцях для внесків на будівництво басейну в дитсадку «Золота рибка». Найактивніше до акції підключилися студенти факультету фізвиховання Кам'янець-Подільського державного університету та колектив супермаркету «Фуршет».

Віра ШПИЛЬОВА.

25-річний рівнянин одержав свій тридцятий закордонний паспорт!

У Рівному встановлено своєрідний рекорд: 25-річний мешканець міста Андрій Дедюхін отримав 30-й закордонний паспорт. Чоловік так часто змінює паспорти через поїздки за кордон. Як пояснив сам винуватець події, він уже й не пригадує точної кількості виїздів за межі держави. Андрій Дедюхін щомісяця виїжджає з України у бізнесових справах до 30 разів, а перетинати кордон за одну добу йому доводилося навіть двічі. Найчастіше рекордсмен-мандрівник їздив у Польщу.

Як повідомив заступник завідувача відділу громадянства, імміграції та реєстрації фізичних осіб УМВС Рівненщини Дмитро Кожушко, такої кількості закордонних документів вони не видавали ще нікому, **передає УНІАН**.

Артисти заслужили надбавку до пенсії

Одинадцять народних артистів України, які проживають в Одесі, відповідно до розпорядження одеського міського голови Едуарда Гурвіца отримуватимуть щомісячну муніципальну надбавку до пенсії в розмірі 500 гривень.

Серед тих, хто удостоєний надбавки, — Галина Поливанова, академік, професор, завідувачка кафедри сольного співу Одеської державної музичної академії імені А. Нежданової; Кіра Муратова, режисер-постановник; Людмила Сатосова, актриса Російського драматичного театру; режисери-постановники Одеської кіностудії Вілен Новак і Ярослав Лупій та інші визнані майстри мистецтва, **повідомляє наш власний кореспондент В'ячеслав ВОРОНКОВ**.

■ ФОТОФАКТ

У столиці достроково відкрито односторонній рух по мосту через Гавань Набережно-Рибальською дорогою від вулиці Набережно-Хрещатицької у бік житлового масиву Оболонь.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Путін погодився попрацювати прем'єр-міністром Росії за президента Медведєва

Нинішній президент РФ Володимир Путін готовий очолити уряд після президентських виборів. Як з'ясувалося на з'їзді партії «Єдина Росія», чинний глава держави вирішив піти на кар'єрне пониження і поступитися своїми амбіціями заради блага країни. Адже Путін наполягає на тому, щоб повноваження президента в майбутньому не переглядали на користь прем'єра.

Відкриваючи засідання з'їзду, в якому в ролі гостя брав участь експрем'єр-міністр України Віктор Янукович, російський президент іще раз привітав партію з перемогою на виборах до Держдуми. За його словами, «Єдина Росія» отримала високий результат, а громадяни країни відстояли курс на подальший упевнений розвиток держави.

«Тепер новий парламент може спиратися на волю переважної більшості громадян Росії. Підтримка людей дорого коштує, отриманий кредит довіри має бути використаний в їхніх інтересах», — заявив Путін і закликав депутатів нової Держдуми якнайшвидше розпочати роботу і взятися до розв'язання пріоритетних завдань. «А пріоритетним має бути те, що безпосередньо впливає на життя людей», — пояснив Путін.

За останніми російськими соцопитуваннями, підтримати Дмитра Медведєва на майбутніх виборах готові 57% росіян. Велика частина цих голосів забезпечена відкритою і безпосередньою підтримкою кандидата чинним президентом Володимиром Путіним.

«Виходить, що план Путіна виконуватиме сам Путін, — коментує ситуацію експерт порталу «Євразія» Володимир Нікітін. — Залишається тільки з'ясувати, хто ж буде займатися зовнішньою політикою. Нацпроекти — це, звичайно, добре, це зрозуміло населенню. Але ми розуміємо, що зв'язка Медведєв—Путін не покриває всього об'єктивно існуючого набору завдань, що стоять перед владою. Точніше, Путін, перебуваючи в ролі виконавця, і виконавця саме внутрішніх завдань, змушений буде доручити ведення зовнішньої політики комусь ще. Хто це буде, зовсім незрозуміло».

■ СВІТ КОРОТКО

КУБА

Фідель Кастро не тримається за владу

Кубинський лідер Фідель Кастро повідомив у заяві, зачитаній по національному телебаченню, що він, можливо, не залишиться при владі. «Мій основний обов'язок полягає в тому, щоб не триматися за владу і не перешкоджати цим самим молодому поколінню», — заявив Кастро. Нагадаємо, формально він нині посідає найвищий пост країни — посаду голови Держради. Однак 81-літній керівник Куби 31 липня 2006 року, після операції на шлунку, тимчасово передав владу своєму братові Раулю.

ІЗРАЇЛЬ

Ісламісти погрожують помститися

Ізраїльська авіація в ніч на вівторок завдала три удари по сектору Газа, унаслідок чого вбито 8 бойовиків угруповання «Ісламський джихад». Після бомбардувань у Газі пройшли маніфестації ісламістів. «Ісламський джихад» відразу ж пообіцяв помститися за загибель соратників.

УГОРЩИНА

Соціальні реформи починаються, попри страйки

Угорський парламент схвалив проект реформи медичного та пенсійного страхування, поданий прем'єр-міністром країни Ференцом Дюрчанем. За реформи, які передбачають поділ загальнодержавних фондів пенсійного і медичного страхування на регіональні відділення за участю приватного капіталу, проголосувало 204 депутати (проти — 168, утримався — 1). Закон набирає чинності з 1 січня нового року.

Тим часом напередодні угорські профспілки провели на знак протесту страйк. Проти цієї реформи виступило більш як 32 тисячі чоловік, серед них — залізничники, лікарі, працівники міжнародного аеропорту Будапешта, учителі, водії автобусів і фермери.

США

За рік у світі загинуло 64 журналісти

2007 рік став для журналістів найтрагічнішим в останньому десятилітті, оскільки загалом на планеті, у 17 країнах, загинуло 64 репортери. Про це повідомила нью-йоркська організація Комітет захисту журналістів. Найбільше журналістських жертв зафіксовано в Іракові, де за минулі дванадцять місяців загинув 31 чоловік. Сім репортерів убито в Сомалі. У Пакистані та Шрі-Ланці загинуло по п'ять журналістів.

Країна готова до впровадження біометричних паспортів

■ ТОЧКА ЗОРУ

Підсумки минулих двох років є переконливим свідченням того, що цілеспрямована руйнація головних інститутів державності, виражена в тому числі й у призначенні непрофесіоналів на вищі керівні посади у Міністерстві внутрішніх справ, може призвести до фатальних наслідків для всієї країни.

Коли на посаді «ініціативний непрофесіонал»

Мені, як народному депутату, дуже часто доводилося чути нарікання громадян з приводу великих масштабів корупції. Бо хоч лунають гучні заяви про успішну боротьбу з нею, водночас ухвалюються вкрай невиважені рішення щодо функціонування окремих підрозділів МВС, зокрема ДАІ та паспортної служби. Звичайно, спритним ділкам, які «зуби з'їли» на балансуванні між законом та прибутком, набагато легше ввести в оману фахівця з виноградарства чи виноробства, який, на жаль, так і не осягнув складної системи управління органами внутрішніх справ. Тобто я не хочу сказати, що міністр-непрофесіонал руйнує роботу керованого відомства навмисно. Очевидно, він щиро прагне зробити якомога краще, але всім відомий вислів про «ініціативного непрофесіонала». Обіймаючи у міністерстві не найвищі посади, мені лише за чотири роки роботи у центральному апараті МВС вдалося створити підрозділ централізованого матеріально-технічного забезпечення справді європейського рівня, а це, приміром, до 5 тисяч сучасних автомобілів щороку, розробити та впровадити нову сучасну форму працівників МВС України, створити інститут спеціальної техніки, сприяти веденню єдиного реєстру документів Державтоінспекції, а також дозвільної автоматизованої системи обліку зброї, справді болісно спостерігати жалюгідні спроби аматорів зробити бодай щось, що було б виправданням за той час, який вони безнадійно втратили, перебуваючи на своїх посадах.

Зважимо на те, що останньому міністру внутрішніх справ Василю Цушку доля надала чудову нагоду зробити все можливе, щоб громадяни України згадували його, якщо не з вдячністю, то хоча б із повагою. Для того, щоб узяти на себе відповідальність, не маючи фахової підготовки, очолити Міністерство внутрішніх справ у нелегкі часи політичної нестабільності, потрібно бути не лише мужнім та професійним, а й хоча б прозорливим, здатним до аналізу та самооцінки. На превеликий жаль, на найвищу посаду в МВС прийшла людина, котра володіє лише добрим запасом авантюризму та непомірними амбіціями, не підкріпленими ані відповідними знаннями, ані здібністю дослухатися до порад фахівців, ані наявністю команди.

Про команду радників і заступників, що їх привів із собою пан Цушко, на жаль, дуже важко сказати щось хороше. Переважна більшість із висуванців на керівні посади ніколи не працювала у міліції. Жоден з них не знає, чим живе та переймається простий міліціонер, що таке матеріально-технічне забезпечення органів внутрішніх справ, на яких засадах функціонують окремі структурні підрозділи міністерства, як вони взаємодіють між собою. Цим, звісно, швидко скористалися спритні ділки, наближені до керівництва МВС.

Біометричний паспорт — вимога часу

Чому я є активним прихильником впровадження в Україні біометричного паспорта нового зразка з полікарбонатною сторінкою даних? Насамперед тому, що новий паспорт, виготовлений відповідно до вимог ІСАО, засвідчує євроінтеграційний вибір України, яка має виконувати взяті на себе зобов'язання у сфері боротьби з тероризмом, нелегальною міграцією та торгівлею людьми. Водночас мало не найрезонанснішими подіями року, пов'язаними з МВС, стали гучні скандали з новими зразками паспортів громадян України для виїзду за кордон.

Нагадаю причини, які обумовили необхідність впровадження в Україні нового закордонного паспорта. Одним з неминучих наслідків глобалізації світової економіки стало зростання транснаціональної злочинності та тероризму. Після подій 11 вересня 2001 року всі держави світу були змушені переглянути підходи до забезпечення безпеки власних громадян. Один з таких заходів — підвищення вимог до захисту від підробки документів, що засвідчують особу.

Підвищені вимоги до міжнародних проїзних документів запропонувала Міжнародна організація цивільної авіації (ІСАО). Відповідно до нових критеріїв безпеки, розроблених цією організацією, паперові закордонні паспорти із вклеєною фотокарткою були визнані документами, що недостатньо захищені від підробки. Україна, як і всі 189 держав — членів ІСАО, взяла на себе зобов'язання до 1 квітня 2010 року перейти на забезпечення громадян виключно електронними закордонними паспортами, придатними до машинного зчитування. Починаючи з 31 січня 2015 року в'їзд на територію країн ЄС та Північної Америки по паспортах із вклеєними фотокартками стане неможливим.

Уже до 2006 року 11 найрозвиненіших країн світу перейшли до випуску закордонних паспортів з полікарбонатною сторінкою. Україна також не могла залишитися осторонь від загальносвітових процесів і в 2004 році було розпочато розробку сучасного закордонного паспорта, що відповідав би всім вимогам безпеки, які висуває світова спільнота.

Після ухвалення постанови ВРУ від 23 лютого 2007 року та постанови Кабінету Міністрів в Україні було запроваджено закордонний паспорт нового зразка, який не лише відповідає міжнародним стандартам, а й, за висновками експертів ІСАО, ОБСЄ і Євросоюзу, входить до п'ятірки найкращих зразків документів, захищених від підробки. Зауважу, що консорціум «ЄДАПС» був готовий до випуску зазначеного документа ще в 2004 році, одразу після перемоги в тендері, що проводився МВС. Проте тоді український парламент виявився неготовим до впровадження нової паспортної системи.

Крім того, введення нового паспорта мало відіграти неабияке значення у вирішенні питання боротьби з незаконними надприбутками різних комерційних структур, що й досі паразитують довкола підрозділів МВС. Ідеться, зокрема, про державне підприємство МВС України «Ресурси-Документ» (генеральний директор В. Швачко), яке займалося «прискоренням» видачі закордонних паспортів громадянам, що мали в цьому потребу.

Загалом нічого поганого в такій діяльності немає (з точки зору закону, це звичайне посередництво), бо якщо є попит, то з'являється й пропозиція, але за умови, що попит не буде створюватися штучно. Я маю на увазі ту ганебну для МВС практику, коли громадяни були змушені звертатися до «міліцейського» ДП «Ресурси-Документ» через те, що, начебто, тільки там були у наявності бланки паспортів, а в самих підрозділах органів внутрішніх справ, які їх видають населенню відповідно до закону та за регламентовану вартість, ці бланки були відсутні. Таку ситуацію, звичайно ж, організовували зацікавлені один в одному відповідні керівники — як підприємства, так і МВС. Як то кажуть, «рука руку миє».

Шістсот тисяч паспортів по 100 доларів за штуку

Із впровадженням нового паспорта зникло саме поняття наявності чи відсутності бланка у відповідному підрозділі. Справа в тому, що на сьогодні закордонний паспорт повністю виготовляється у Києві і вже цілком оформлений відправляється в регіони. Тобто «розводити» пересічних громадян на байці про відсутність бланків уже неможливо. Таким чином, начебто, відпадала й необхідність у структурі, що може «прискорити» видачу паспортів, бо зробити це в змозі лише те підприємство, яке має безпосередній стосунок до самої технології виготовлення документа. Та, на жаль, мало кому з пересічних громадян цей факт відомий. А тому вони, як і раніше, перебувають під впливом безсоромних ділків, які їх обдурюють, вимагаючи хабарі за «вирішення питання про отримання закордонного паспорта якнайшвидше». Зауважу, що за рік «прискорювалося» до 600 тисяч паспортів вартістю від 100 доларів за штуку. Тож не важко підрахувати суму прибутку, від якої довелося відмовитися.

І почалася кампанія саботажу та брехні. Зважаючи на той факт, що від нововведення «постраждали» не тільки керівники ДП «Ресурси-Документ», а й їхні покровителі та спільники в погонах, відразу стає зрозумілим, чому так швидко виникли черги за новими паспортами біля регіональних відділів ВГІРФО. Офіційною ж версією, що озвучувалася міліцейськими чинами, була відсутність бланків нових паспортів та, начебто, неспроможність виробників впоратися з великим потоком бажаючих отримати закордонний паспорт. І це при тому, що час персоналізації документа, тобто його заповнення, дорівнює 5—10 секунд. Проте проблему з чергами вдалося швидко вирішити.

Наступним етапом у боротьбі за контроль над «ринком паспортних документів» стали спочатку погрози мені. А після того, як і вони не подіяли, була організована PR-кампанія з дискредитації мене особисто, як одного із співавторів нині чинної паспортної системи. Працюючи над удосконаленням правового забезпечення її функціонування, я брав безпосередню участь у розробці порядку й правил оформлення, виробництва та видачі нового паспорта громадянина України для виїзду за кордон. Тож ставка була зроблена на те, що коли вдасться дискредитувати одного з розробників та захисників нового документа, то тінь впаде й на саму систему, а отже, постане питання щодо її легітимності. Як наслідок, знову виникне смута, а, як відомо, у каламутній воді рибу ловити легше.

Тож останнім часом у ЗМІ з'явилася низка публікацій, що їх інакше як замовні, кваліфікувати не можу. Зокрема, в газеті «Бізнес», яка входить до холдингу «Бліц-інформ», що належить Сергію Мельничуку, з початку жовтня вийшло вже чотири статті, начебто написаних у жанрі журналістського розслідування. Мене, м'яко кажучи, здивувала позиція їх авторів. Не маючи аргументів проти введення нових паспортів, «Бізнес», використовуючи нефахову інформацію, у стилі кращих представників вільної преси кольору дитячої несподіванки, намагається налякати українців міфічною приватною структурою, що начебто володітиме інформацією про кожного громадянина.

Коли читаєш ці «розслідування», мимоволі замислюєшся: чому серйозне ділове видання, що позиціонує себе як прапор юної української буржуазії, не в змозі зрозуміти, що консорціум не може бути приватною або державною структурою, оскільки, за визначенням, є об'єднанням підприємств різних форм власності задля реалізації певних проектів. І це є рівень аргументації «Бізнесу», як власне й тих, хто є ініціаторами таких публікацій. Крім того, важко вважати об'єктивним виданням газету, яка жодного разу не звернулася до мене за коментарем щодо предмету своїх розслідувань. Мало того, редакція навіть зробила вигляд, що не помітила моїх листів, у яких я, посилаючись на норми закону про інформацію, прошу надати мені можливість висловити свою точку зору щодо питань, про які пишуть журналісти «Бізнесу», згадуючи моє ім'я ледве не в кожному реченні. Отже, з об'єктивністю в оцінках у газети серйозні проблеми.

Тим паче що особистість власника газети Мельничука, котрий за останні декілька років змінив три або чотири політичних табори (напевне, шукаючи надійне прикриття для своїх сумнівних операцій), не дозволяє мені сподіватися на його чесність та принциповість. А окрім того, до мене надійшли численні звернення виборців, які свідчать, що цей спритний ділок неодноразово знаходив засоби для ошукування громадян, зокрема орендуючи виробничі площі у державних підприємств —Українського науково-дослідного інституту спеціальних видів друку та Державного підприємства «Поліграфічний комбінат «Україна».

Саме у такий спосіб, без проведення конкурсу, без дотримання процедури укладення договорів з Фондом держмайна, було фактично вкрадено тисячі квадратних метрів площі, а бюджет щомісяця втрачає мільйони гривень. У зверненнях моїх виборців також ідеться про те, що структура, яка належить холдингу «Бліц-інформ» з серйозними порушеннями будівельних норм здійснює незаконне будівництво газопроводу на території ВАТ «Радикал», що в контексті недавніх подій, пов'язаних з вибухом газу в Дніпропетровську, викликає занепокоєння. І це лише частина фактів діяльності «Бліц-інформ». Хіба можу я, як народний депутат, не реагувати на такі звернення? Але пан Мельничук, який, на мою думку, має серйозні проблеми з законом, вдаючи з себе обуреного, бере на себе моральне право говорити про наступ з мого боку на свободу слова. До речі, він сам видав себе та замовників подібних «розслідувань», опублікувавши в «Бізнесі» копії документів під грифом «тільки для службового користування», бо ті, хто передав документи журналістам, щонайменше, порушили низку внутрішніх нормативних актів МВС. До речі, й досі немає інформації щодо проведення службового розслідування та його результатів.

Хто дискредитує паспортну реформу?

Проте я готовий назвати прізвища людей, які дискредитують паспортну реформу в Україні, котра, незважаючи на шалений опір невдах з МВС та таких «борців за свободу слова», обов'язково відбудеться.

Насамперед, це Володимир Швачко, екс-директор неіснуючого вже підприємства «Ресурси-Документ». Я вже неодноразово заявляв, що саме Швачко, як найбільш «постраждалий» від впровадження нової паспортної системи, вплив та на яку в нього вже немає можливості, замовив серію публікацій у ЗМІ.

На жаль, Василь Цушко, який так і не зміг осягнути принципи функціонування паспортної системи, оточив себе незадоланним колом недолугих радників та заступників, пробитися крізь яке, щоб довести міністру, навіщо громадянам України потрібні нові документи, мені, на жаль, так і не вдалося. Навпаки, горе-радники, хтось через непрофесіоналізм (Влад, Шелковий), хтось через особисту зацікавленість у збереженні старої системи (Суслов, Русинський), переконали міністра у своїй «правоті».

Замість того, щоб організовувати показові візити до Молдови для запозичення українськими фахівцями прогресивного досвіду (які вже розробили один з найкращих у Європі паспортів), В. Цушку краще було б перебороти власні амбіції та звернутися до українських фахівців з проханням ознайомити його хоча б з азами нової паспортної системи, проти якої він так завзято боровся. Натомість з енергією, гідною кращого застосування, міністр заходився наводити лад у кадрах. Результат і тут не забарився — апарат та структура, що вибудовувалися десятиріччями, були зруйновані майже вщерть.

І все це, начебто, з добрих спонукань, мовляв, старі кадри наскрізь корумповані, а методи та принципи, за якими вони діяли, спрямовані виключно на розбазарювання та розкрадання державних коштів. Я розумію, що, виступаючи з заявою про те, що старий паспорт може й надалі діяти, В. Цушко міг не знати про те, що ресурс обладнання наявної паспортної системи вичерпано. Радники і помічники, про яких я згадував, могли надати йому недостовірну інформацію, чи навіть взагалі про цей факт не згадати.

Але мені відомо, що на міністра чинився певний тиск з боку ізраїльської фірми «Суперком, ЛТД», з якою були пов'язані деякі політики із Соцпартії. Саме результатом цього й могла стати вказівка В. Цушка про припинення розрахунків з консорціумом «ЄДАПС» та підприємством КПОТІ. Наслідком припинення розрахунків став гучний скандал, спричинений адекватними діями керівництва цих двох підприємств.

До мене, як до народного депутата України, звернулися представники згаданих підприємств з проханням допомогти переконати міністра в тому, що його дії, м'яко кажучи, суперечать інтересам держави. Зроблена мною чергова спроба «достукатися» до В. Цушка, викликала, щонайменше, неадекватну реакцію.

Було все: від звинувачення мене у заангажованості до зухвалої пропозиції отримати його лояльність до нової паспортної системи за 50 відсотків прибутку, яку, начебто, отримують її лобісти. За умови гарантування такої компенсації В. Цушко обіцяв навіть ліквідувати ДП «Ресурси-Документ».

Таким чином, я можу з певним ступенем вірогідності припускати, що міністр внутрішніх справ В. Цушко міг мати власну зацікавленість, притримуючи процес втілення нових паспортних документів в інтересах не зовсім легітимної діяльності ДП «Ресурси-Документ». Але це вже в минулому, яке нас багато чого навчило. Як народний депутат, який ініціював розробку і прийняття постанови Верховної Ради «Про затвердження положень про паспорт громадянина України й свідоцтво про народження», я буду всіляко сприяти, щоб новий парламент нарешті прийняв закон про збір біометричної інформації, що є логічним продовженням реформи паспортної системи. Також наполягатиму на встановленні персональної відповідальності керівництва МВС за зрив термінів паспортизації. Найближчим часом має бути створено механізм центрального обліку зброї МВС та єдиний державний реєстр документів суворої звітності. Не тому, що це потрібно особисто мені або консорціуму «ЄДАПС», як стверджують мої опоненти, а тому, що це потрібно Україні та її громадянам. Адже біометричні технології ідентифікації особи є адекватною реакцією на виклики транснаціональних злочинних угруповань і однією з умов євроінтеграції. Технологічно Україна повністю готова до цього. В новий закордонний паспорт треба лише імплантувати електронний чіп з біометричними даними. Залишається небагато — подолати спротив непрофесіоналів і корупціонерів, які марно намагаються скомпрометувати новий паспортний проект. Потрібно не заважати, а допомагати, щоб зберегти вибудовану українськими фахівцями структуру якості та безпеки, що відповідає кращим світовим зразкам. Потрібно нарешті повернутися обличчям до людей, які є патріотами України, які не на словах, а на ділі сприяють покращенню іміджу України у світі. Не треба вважати, що будь-яка структура недержавної форми власності апріорі є злочинною, а її прибутки — обов'язково брудними. Як кажуть китайці: «Не треба шукати чорну кішку в темній кімнаті, особливо, коли її там немає».

Василь ГРИЦАК,
народний депутат України,
генерал-лейтенант міліції,
кандидат юридичних наук,
заслужений економіст України.

Коли гумор не доречний

Швидше за звичкою, ніж за потребою (в Росії однак проголосують за вказівним перстом Кремля), наш північно-східний сусід активізував перед президентськими виборами ліплення монументального образу зовнішнього ворога. Від Карелії до Курил обивателів лякають не розгоном демонстрацій «незгодних» з політикою у самій Росії, а «посиленням відверто націоналістичних, антиросійських і русофобських настроїв і проявів в Україні». Такий «діагноз» виставив нам не збуджений власними психіатричними комплексами трудодур на кшталт добре відомих комівояжерів від політики, а Міністерство закордонних справ РФ: відомство, де, за логікою, дипломатія мала б переважати «барабанний» дріб порожньослів'я. Однак, що пишуть, те й маємо.

«Звертає на себе увагу, — сказано у заяві, — що радикальні націоналістичні сили в країні почуваються не тільки вільготно і безкарно, а ще більше активізують свої провокаційні дії... в присутності і за боягузливої мовчанки представників владних структур України...» МЗС Росії взагалі здається, що «певні політичні сили в Україні» свідомо заохочують загострення російсько-українських відносин, завдаючи серйозних збитків «почуттям добросусідства і довіри, що їх братерські народи традиційно відчувають одне до одного». Ну що тут сказати, коли «факт — налицо»: якщо ввижаються жахи, треба перехреститися, перш ніж за ручку братися. Може, Бог відвернув би від очевидного казусу: автори заяви, намагаючись зв'язати обірвані «українськими націоналістами» кінці довіри між «братерськими народами», остаточно нитки заплутали. Бо почуттям добросусідства аж ніяк не сприяє втручання у внутрішні справи сусіда. А саме цим є намагання відредагувати нам історію, продиктувати імена наших героїв і ворогів, виходячи з московських поглядів, звісно, і вказати навіть «правильні» назви вулиць в українських містах. Невже у великої — географічно — Росії мало своїх проблем, що вона підпирає настирним плечем компетенцію наших органів місцевого самоврядування? Несерйозно якось, несолідно...

Українська сторона саме «з гумором» і сприйняла заяву російського МЗС. Заступник глави зовнішньополітичного відомства Юрій Костенко навіть припустив, що «у російських колег за два тижні до кінця року накопичився значний творчий потенціал, і вони його ще не реалізували». А щоб запаси натхнення не пропали, вилили його на папір, який, за російським афоризмом, «все стерпит». «Дотепу» із заявою не зрозуміли хіба що українські націоналісти: вони цілком серйозно сприйняли обурення «зростанням антиросійських настроїв» за посилення свого впливу на суспільство. Що також далеке від істини, бо свідомість народу вимірюється не зростанням антисусідських настроїв, а зменшенням українофобських виступів у самій Україні. А з цим у нас більше проблем, ніж у відомства пана Лаврова з вулицею Дудаєва в центрі Львова.

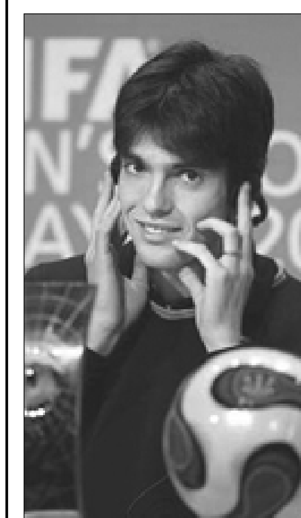
Доки в Москві чекають «веского слова» української інтелігенції, ветеранів і молоді на їхні заклики дати «отпор» націоналістичним «выходкам», а в Києві такої само рішучої протидії чудернацьким претензіям творців недипломатичного послання, в нас, під носом націоналістичних організацій, «боягузливої» влади, бездіяльних компетентних органів і просто байдужих українців, лідери російських організацій України звертаються до президента РФ Володимира Путіна з проханням підтримати ідею об'єднання «Російська співдружність» заснувати «почесне» найменування «Город русской славы» українським містам. Акордеоніст у ранзі депутата у своїй авторській телепередачі підхихикує разом з невдахою — чи то журналістом, чи то письменником, чи то просто пройдисвітом — над святими для нас постатями. Шанувальники донедавна нев'їзних в Україну шовіністичних гастролерів з «мосполітконцерту» протестують проти призначення на посаду глави МЗС Володимира Огризка за його «невідповідність» інтересам Кремля. А так звана регіональна суспільно-політична газета «Наше дело» (без уточнення неможливо назвати цивілізованим словом папірці, просякнуті ненавистю до всього українського, брудом наклепів і низькопробної писанини, що не має жодного стосунку до параметрів свободи слова), котра видається в Одесі, де міський голова, до речі, не чужий «нашоукраїнцям», випускає такі вихлопи «творчого потенціалу», що московські дипломати від заздрості можуть клавіатуру комп'ютерів погризти. Чи можлива така ситуація в Росії? Ні. Ось би й нам «без гумору» запозичити цей досвід для себе. І для тих, хто вже живе на львівській «Дудаєва», і для тих, хто ще на луганській «Леніна».

Людмила КОХАНЕЦЬ.

■ СПОРТ

Кака збирає «врожай»

Футбол. Цюріх (Швейцарія). Бразильський форвард «Мілана» **Рікардо Кака (на знімку)** визнаний ФІФА найкращим гравцем 2007 року. Про це було

оголошено в понеділок під час урочистої церемонії в цюріхському оперному театрі. За підсумками опитування капітанів і тренерів національних збірних, Кака отримав найбільшу кількість голосів — 1047. Друге місце посів 20-річний нападник «Барселони» аргентинець Ліонель Мессі (504), третім став 22-річний півоборонець «Манчестер Юнайтед» португалець Криштіану Роналду (426). До п'ятірки найсильніших увійшли також: Дідьє Дрогба («Челсі», Кот д'Івуар) — 209 і Роналдінью («Барселона», Бразилія).

Нагороду Кака вручив легендарний король футболу, земляк лауреата Пеле.

— Коли я був хлопчиком, — сказав схвильований лауреат, — лише мріяв просто стати професіональним гравцем клубу Сан-Паулу і зіграти бодай один матч за національну збірну Бразилії. Але погляньте, що сталося у моєму житті тепер. Фантастичний для мене рік! Біблія недарма вчить: Господь щедрий і дає нам більше, ніж ми в нього просимо. Так і зі мною сталося нинішнього року: я не мріяв і не молився за все те, що отримав. А незабаром на мене чекає ще одна, либонь, найважливіша нагорода: я стану батьком! Чого ще можна побажати?

Так от, приз ФІФА поповнив і без того велику колекцію нагород 25-річного Кака. Вона включає в себе титули чемпіона світу, Південної Америки, Італії та Бразилії, а також перемоги в Лізі чемпіонів і клубному чемпіонаті світу.

На початку грудня Кака завоював «Золотий м'яч» — приз найкращому футболісту, який виступає в Європі, за підсумками опитування авторитетного паризького видання France football. У суперечці за цю відзнаку бразилець також випередив Роналду та Мессі.

Фото з сайту ФІФА.

Земляки не хочуть, щоб Влас Чубар знову став «ворогом народу»

На одній з нарад, аналізуючи виконання Указу Президента України «Про заходи у зв'язку з 75-ми роковинами голодомору 1932—1933 років», голова Запорізької облдержадміністрації Євген Червоненко нагадав, що в Пологівському районі є село Чубарівка. А в ньому стоїть пам'ятник колишньому голові Раднаркому Української РСР Власові Чубарю та діє меморіальний музей. Виконуючи вказівку, голова Пологівської райдержадміністрації Валерій Тоцький надіслав листа сільському голові Валерію Шинкаревичу, в якому попрохав розглянути питання про можливість перейменування сільської ради, населеного пункту, вулиці та демонтажу пам'ятних знаків і бюста Власа Чубаря.

Це делікатне звернення викликало в територіальній громаді бурю протестів. Люди почали збиратися на сходи, і не знайшлося жодного, хто б підтримав пропозицію начальства.

За словами сільського голови Валерія Шинкаревича, у сходах взяло участь понад 1100 громадян і всі одностайно проголосували за те, щоб ніхто не чіпав імені їхнього земляка. Ще 1033 підписи зібрали комуністи, які організували роботу агітаційного поста біля пам'ятника Власу Чубарю. І навіть малюки дізналися про те, що «він був хорошим дядечком, а тепер його знов хочуть скривдити».

Ці дії громади зумовили й відповідну тональність позачергової сесії сільської ради. Орган самоврядування вирішив не проводити рекомендовані головою райдержадміністрації заходи без згоди громади. А громада звернулася до народного депутата України Олександра Пеклушенка, облдержадміністрації, депутатів районної та обласної рад, керівників організацій політичних партій з проханням допомогти розібратися в історичних подіях і прийняти рішення, за яке не було б соромно перед нащадками. Адже Власа Чубаря вже одного разу оголошували «ворогом народу», а потім посмертно реабілітували. Було також розстріляно його дружину та брата, а малолітні діти довгий час переховувалися в родичів на Кавказі.

«Він політичний діяч, а яка влада була в ті роки? — запитують у зверненні. — Голодомор — це не його ідея, були люди, які стояли над ним. Вказівки йшли з Москви, він їх лише виконував. На посаді керівника уряду України В. Чубар багато зробив для організації будівництва Дніпрогесу, Дніпрокомбінату, для самого Запоріжжя... Він один з політиків, які сміливо розмовляли зі Сталіним. Відомо також, що В. Чубар просив Сталіна про виділення продуктів для дітей, які помирали від голоду. В 1933 році для учнів місцевої Федорівської школи було організовано харчування. Архівні матеріали відображають спробу Чубаря надати допомогу голодуючим районам в Україні. Але Москва відмовлялася допомогти горю українських селян. І він нічого не міг зробити...»

Заради справедливості треба зазначити, що тоді годували дітей і в далеких від Федорівки Кінських Роздорах, а можливо, і в багатьох інших селах. Про це розповідала мені бабуся, в котрої в 1921 році від голоду вмерла вся велика сім'я (вижив тільки батько). Пізніше, навчаючись на військоматівських курсах, я півроку жив на вулиці Чубаря неподалік його хати-музею. Знав навіть деяких родичів Власа Яковича. Його не обожнювали, але ж і не гудили, хоч у селі пам'ятають подробиці життя до сьомого коліна. Тепер же всі дружно піднялися на захист Чубаря, і навіть присутні на сесії представники від Партії регіонів, «Нашої України» та БЮТу були солідарні з його односельцями. Думаю, що їх підтримають і депутати районної та обласної рад, бо в регіоні, де в двадцятому столітті були три масові голоди, дивуються, чому нинішня влада згадує лише про один з них. До того ж у правовій демократичній державі, якою хоче стати Україна, тільки суд уповноважений вирішувати долі людей.

Щодо голови облдержадміністрації Євгена Червоненка, то нині він уже не такий категоричний. Тим більше, що на минулій сесії обласної ради комуністи хотіли провести рішення про висловлення йому недовіри. Але депутатська більшість розсудила, що він, як людина служива, діє відповідно до своїх службових обов'язків, і питання було знято з порядку денного. Заспокоюючи людей, Євген Альфредович запевнив, що не буде воювати з пам'ятниками і не допустить перейменування села та вулиці без згоди громади. Цю ж позицію він підтвердив і в розмові з кореспондентом «Голосу України». Так що нехай чубарівці сплять спокійно — ніхто серед ночі не прийде демонтувати пам'ятник їхньому землякові.

Микола МАНЬКО.

Запорізька область.

■ ТЕМА

П'ятий кут

Є така жорстока чоловіча гра: учасники утворюють коло і тусають одного — винного, змушуючи його шукати п'ятий кут. Саме таку «гру» нагадує намагання України стати членом СОТ і ЄС...

Ось уже, здавалося б, упіймали за хвіст цю бажану птицю й воламо: завтра, післязавтра, наприкінці кварталу станемо членами! Так упродовж багатьох років запевняли в цьому президенти Кучма та Ющенко, наші прем'єр-міністри, яких за них змінилося — не злічити. Кучма до останнього вірив у таку перспективу, але, за його твердженням, на заваді були... подвійні стандарти капіталістичних монстрів.

Президент Ющенко 16 грудня, міністр економіки Кінах, Прем'єр-міністр Янукович, інші очільники, чимало фахівців та експертів кілька днів тому в інтерв'ю ЗМІ запевняли: 20 грудня під час засідання робочої групи в Женеві Україна стане членом СОТ! А вже в понеділок з'ясувалося, що рішення про прийняття туди України... не внесене до порядку денного засідання Генеральної ради СОТ, яке відбуватиметься 19—20 грудня...

Залишмо не менш важливе питання — престижу, авторитету найвищих посадовців нашої держави, які за кілька днів до розгляду чомусь не здогадувалися, що представники СОТ навіть не розглядатимуть цю дуже важливу для нас справу. І що в такому разі важить слово глави держави та прем'єра? Тож питання не винесено на порядок денний, попри те, що Україна, за твердженням міністра економіки, підготувала всю необхідну для вступу базу. Залишилося єдине питання — перегляду регуляцій експортних мит, а простіше — їх скасування, що мало не в останню хвилину ініціював ЄС як найостаннішу вимогу. Як тільки Київ її виконає, то відразу й... Хоч Кабмін домовився з ЄС про її зняття, пообіцявши не підвищувати мита в майбутньому, з нами навіть не захотіли про це говорити...

Що відбувається? Згадаймо: для вступу в СОТ на початковому етапі від України вимагали ухвалення 14 законів. Згодом кількість їх зросла до 30. Спочатку Європа нам диктувала, що повинні робити, а коли її вимоги виконали, нас поклали під США. Тоді здавалося: виконаємо їхні вимоги, то до СОТ нас приймуть неодмінно. Принаймні наші політики, уряд і Президент запевняли, що справа лише за Америкою, яка нас любить. Але тамтешній Держдеп після задоволення його вимог підкинув нам Киргизію, яка заявила про ще радянські борги України. Пригадуєте, як чинили опір керівники держави: ні, борги не визнаємо, повертати їх не будемо! Чим закінчилося? Змахнувши пилюку з мундирів, повернули 27 млн. дол., щоправда, як... гуманітарну допомогу. О, думаємо, нарешті, всі перепони подолано, тож пряма нам дорога до СОТ. Але ні, з'ясувалося, що й у Гватемали треба запитати, бо її теж уже встигли за цей час прийняти до організації!

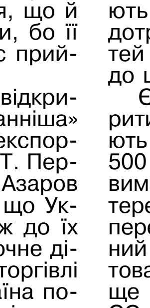
Запитали, знову дорога відкрита? Але з'явилася «найостанніша» вимога ЄС про скасування експортних мит ще до вступу в СОТ. Перший віце-прем'єр Микола Азаров по-спринтерськи пообіцяв, що Україна готова до цього — аж до їх скасування після того, як почне діяти угода про зону вільної торгівлі з ЄС. Що це означає? Україна пообіцяла знижувати експортні мита на лом кольорових і чорних металів, шкірсировини, живу худобу, насіння соняшника...

Тож роздягнули нас догола, бо вивозитимуть, по суті, сировину за однією ціною, а ввозитимуть у вигляді товарів, у кілька разів дорожчих. Так уже було під час неврожаю 2003-го, коли вивозили зерно за однією ціною, а потім закуповували його за кордоном втридорога.

Нас таки змушують шукати п'ятий кут: хочете до СОТ? Будь ласка, але виконайте це і це. Виконали? Але бракує ще ось цього й цього. Незважаючи на запевнення, що «найостанніша» вимога вже була. А представники ЄС при цьому не забувають щоразу підкреслювати про дотримання європейських цінностей у справі просування України до цих організацій.

Європа таки має підстави говорити про її цінності: тут не порушують ухвалених її країнами і 400, і 500 років тому законів, але чомусь вимагають цього від нас. Власні інтереси Європа захищає, впевнено перетворюючи Україну на сировинний придаток і ринок збуту власних товарів. А ми опору не чинимо, та ще й готові заплатити за вступ до ЄС і СОТ будь-яку ціну. Приміром, в останню хвилину під тиском США погодилися скасувати маркування генетично модифікованих продуктів, тепер ось відмовляємося від експортних мит. Чого ще зволять наші «партнери»? Щоб, за нашим генієм Тарасом Шевченком, ми й малого сліду не покинули «на нашій не своїй землі?»

Тим часом наші керманичі заявляють про вже новий термін вступу до СОТ — середину наступного року. Що тут скажеш?

Валентина ПИСАНСЬКА.

СЕЛО

СЕРЕДА, 19 ГРУДНЯ 2007 ■ № 239 (4239)

Виробництво яловичини і телятини мороженої за січень—листопад зросло порівняно з відповідним періодом 2006-го на 70,4 відсотка — великої рогатої худоби в країні за останній рік стало менше ще на 610 тисяч голів

Експортні котирування канадської пшениці наблизилися до рубежу 500 доларів за тонну. Але навіть за таких безпрецедентних цін пропозиція зернових на світовому ринку є недостатньою

■ ПЕРСПЕКТИВА

Ріпак «нарощує м'язи»

На Прикарпатті порівняно з минулим роком площі озимих збільшено на 24 відсотки. Тепер вони займають 58,5 тисячі гектарів. Причому сільськогосподарські підприємства, на які припадає 63 відсотки посівів області, розширили їх у півтора разу, а індивідуальні виробники — навпаки зменшили.

У загальній площі озимого клину зернові культури ростуть на 46,9 тисячі гектарів, що на 14 відсотків більше, ніж торік. В їх структурі переважає пшениця — 84 відсотки. На жито припадає 11, на ячмінь — 5 відсотків. Посіви озимих на зерно розширено в більшості районів.

Наразі у фаворитах озимий ріпак. Цією культурою засіяно 11,3 тисячі гектарів, що у 2,2 разу більше, ніж було під урожай 2007 року. Розширено площі ріпаку в Долинському, Богородчанському, Калуському, Коломийському, Галицькому, Рогатинському, Городенківському, Снятинському та Тлумацькому районах.

Дарина НАЗАРЧУК.

Івано-Франківська область.

М'ясо зникатиме не в «чорних дірках», а у шлунках

Ось уже декілька років, як донецькі м'ясопереробні підприємства, створені відповідно до Закону «Про спеціальні економічні зони та спеціальний режим інвестування в Донецькій області», є об'єктом критики з боку центральних органів влади. Нещодавно Президент України Віктор Ющенко різко висловився на цю тему, назвавши такі підприємства «чорними дірками». Між іншим, аналогічної позиції дотримуються і деякі великі сільгоспвиробники регіону: на думку підприємців, пільговий режим оподаткування та розмитнення для обраних м'ясокомбінатів підірвав вітчизняне тваринництво.

За словами голови Донецької обласної державної адміністрації Володимира Логвиненка, потреба області у м'ясі становить 368 тисяч тонн на рік. Із них аграрії регіону виробляють лише 28 відсотків. Решта завозиться із-за меж області, в тому числі — із-за кордону. За даними митної служби, торік було імпортовано 231 тисячу тонн м'ясопродукції, з них приблизно половину — для реалізації інвестпроектів. Цього року в область із-за кордону завезено трохи більш як 85 тисяч тонн м'яса.

На початку 2000 років у рамках чинного законодавства було схвалено десять проектів. Сьогодні в пільгових умовах працює лише один Артемівський м'ясокомбінат. Ще два — ЗАТ «Юнкерс» та ТОВ «Фенікс» — продовжують виробляти продукцію, але пільгами не користуються. Після скасування окремих положень закону про СЕЗ у 2005 році дію двох проектів було скасовано, а ще п'яти — припинено. Найбільший резонанс спричинили численні порушення у ТОВ «Відродження» у Сніжному. Замість того, щоб переробляти отриману сировину, підприємці пускали її на продаж. За фактами порушень було порушено кримінальну справу, а реалізацію інвестиційного проекту достроково припинено. За даними правоохоронних органів, скорочення легального імпорту м'ясопродукції на територію області супроводжувалося активізацією тіньових схем завезення.

Стосовно майбутнього діючих м'ясокомбінатів, то голова обласної держадміністрації переконаний: незабаром вони працюватимуть лише на вітчизняній сировині. Низка підприємців ведуть нині будівництво великих потужностей для вирощування свиней і птиці: ЗАТ «Український бекон» — на 100 тисяч голів свиней, ЗАТ «АПК-Інвест» — на 200 тисяч голів, агрофірма «Шахтар» — на 60 тисяч свиней, ТОВ «Варіант» — на 14 тисяч голів. Крім того, реконструює потужності і збільшить поголів'я свиней до 62 тисяч ЗАТ «Бахмутський аграрний союз».

— Отже, наступного року м'яса власного виробництва в області стане на 15 відсотків більше, — пояснив В. Логвиненко. — А через три-чотири роки ми зможемо повністю забезпечувати себе свининою і м'ясом птиці в обсязі близько 300 тисяч тонн на рік. Поки що ми залежатимемо від поставок яловичини ззовні, однак, гадаю, це буде не далеке зарубіжжя, а інші регіони України.

Ліна КУЩ.

Донецька область.

Фото Олександра КЛИМЕНКА (з архіву «Голосу України»).

Повернемось до наших баранів

■ НАМІРИ

У Криму в селі Цвіточне Білогірського району пройшов Перший фестиваль вівчарів Азово-Чорноморського регіону «Таврійські руна-2007» за участю кращих племінних господарств із семи південних областей та Закарпаття, фахівців із Угорщини, Канади, Франції, Туреччини та інших країн.

Ще чверть століття тому на півострові була півторамільйонна отара тонкорунної цигайської породи, з якої нині залишилося менш як 250 тисяч овець. Причому майже 220 тисяч голів тримають селяни індивідуально. Сьогодні «скручену в баранячий ріг» галузь на півострові намагаються воскресити лише декілька господарств, у більшості з яких занедбали селекційну роботу, «розгубили» вівчарів-бонітерів, зоотехніків, ветлікарів, стригалів і класувальників вовни.

Особливо катастрофічно чисельність овець у Криму зменшилася за останнє десятиліття, тоді як у світі — зросла на 10 відсотків, зазначають фахівці. Адже вівчарство — справа прибуткова: пасеться собі отара на невгіддях, а м'ясо, сири, хутро, вовна йдуть і в сім'ю, і на продаж.

Відродження споконвічної для Криму галузі актуальне ще й тому, що Україна на порозі підписання угоди про запровадження режиму вільної торгівлі з Євросоюзом, де значний попит на екологічно чисту продукцію, до якої належить і смачна, цілюща ягнятина. Та й у нас не виходили з моди смушеві шапки і дублянки. Тож на вівцях можна заробити добрі гроші. Приміром, лише в сусідній Туреччині майже тисяча виробників дубленої овечої шкіри щороку обробляють понад 80 мільйонів шкірок ягнят, з яких 80 відсотків — імпортна сировина на суму 600 мільйонів доларів. Є резон і нам створювати спільні підприємства з іноземними фірмами, залучати інвестиції, переконують фахівці.

Спохопився нарешті й кримський уряд: підтримав програму відродження вівчарства, яка має повернути галузі племінні отари й рентабельність. А керівники Асоціації вівчарів України відзначили: найближчим часом таки передбачено виділити з держбюджету 15 мільйонів гривень на підтримку господарствам країни, які утримують овець, повернути не виплачені раніше дотації. Є намір створити в Криму майже півтисячі репродуктивних товарних вівчарських ферм чисельністю до 500 голів кожна. Тож доведеться помізкувати над питанням кормів — з кожним роком дедалі скорочують придатні для випасу степові й гірські острівці моріжки. На схилах гір Південного берега вівчарство вже не відродиш: пасти отари через вілли можновладців і нуворишів, які так рясно з'являються останнім часом, тут просто ніде. А степову частину Криму розорали й засіяли одразу після приходу дніпровської води Північно-Кримським каналом. Потрібно врахувати й те, що на півострові регулярні надто посушливі роки, коли пасовища степового Криму вигорають майже повністю. Отже, не обійтися без страхового запасу кормів.

Вівчарство можна й потрібно розвивати, тим паче що попит на дієтичне м'ясо, як і на цілющі сири, бринзу з овечого молока, постійно зростає не лише в нас. Ось і представники Об'єднаних Арабських Еміратів запевнили кримчан, що зацікавлені купувати цілі партії молодих ягнят по три і більше доларів за кілограм живої ваги. Традиційно популярна баранина і на півострові.

Тож кожен, хто вміло займеться вівчарством, впевнені досвідчені чабани, у виграші буде обов'язково. Не випадково в Україні здавна кажуть: вівця — не лише кожух і свита, а й душа сита. Незрозуміло лише, як швидко нас озолотять уславлені таврійські руна.

Віктор ХОМЕНКО.

Крим.

Фото Валерія ІНЮТИНА (з архіву «Голосу України»).

Цукор: на війні

■ КОМПЕТЕНТНО

Сезон цукроваріння ще не закінчився, хоча майже всі буряки перероблено і багато підприємств зупинилися. Але вже тепер зрозуміло: виробництво солодкого піску в Україні порівняно з минулим роком помітно впало. Тепер зварено 1,82 млн. т цукру — на 27 відсотків менше, ніж на аналогічний період 2006-го. Скорочення виробництва цукру експерти пояснюють більш пізнім початком сезону цукроваріння і нижчим урожаєм буряків. У цієї тенденції, вважає директор Інституту цукрових буряків, академік УААН Микола РОЇК, є й інші чинники.

«А більший меншого тусає...»

— У галузі, — зазначає Микола Роїк, — відбуваються суперечливі процеси, зумовлені затяжним переведенням галузі на ринкові рейки. З одного боку, йде становлення потужних вертикально інтегрованих компаній, що прагнуть зайняти монопольне становище на цукровому ринку. З другого — велика кількість середніх і дрібних виробників цукросировини та цукру, які відчувають себе в нинішніх економічних умовах украй незатишно через цінові утиски й навіть правові негаразди і часто банкрутують. Бажання швидко одержати віддачу від вкладеного капіталу, розширити виробництво і заволодіти якомога більшим сегментом ринку спонукає потужні компанії на не завжди продумані, з державної точки зору, кроки, які негативно впливають на розвиток бурякоцукрового комплексу країни загалом. Найбільш активні нині ведуть відчайдушну боротьбу з середнім і дрібним сегментами ринку, зокрема, пресингують через засоби масової інформації. Так, один з аграрних журналів у номері за жовтень прямим текстом, до того ж жирним шрифтом, повідомляє, що «реалізувати амбітні плани великим підприємствам заважають дрібні переробники, які виробляють до 60 відсотків продукції» (цукру).

Відчутний тиск на дрібного виробника здійснюється й економічними методами. Під натиском лобістських груп уряд знизив на 2007/2008 маркетинговий рік закупівельну ціну на цукрові буряки із 195 грн./т до 170 грн./т (мінімальна ціна з ПДВ). На цукор — відповідно з 2850 грн./т до 2500 грн./т. Такий крок призвів до помітного скорочення посівних площ під буряками: з 788 тисяч гектарів у минулому році до 635 тисяч цьогоріч — й болюче вдарив по середніх і дрібних виробниках. В умовах сильної літньої посухи нинішнього сезону значно знизились вал і цукристість коренеплодів. Це призвело до відчутного скорочення виробництва цукру.

Ці ж компанії цілеспрямовано працюють над правовим закріпленням інтересів великих цукрових фірм у високих державних документах. Так, лобіюють прийняття закону про цукор, за яким тільки вони змогли б викупити необхідну квоту виробництва цукру по 100 гривень за тонну, різко виступають проти альтернативного документа, який передбачає державний контроль за розмірами поставок цукру на ринок протягом року, обліком його обігу і запасів, взагалі — проти чітких правил поведінки на ринку цукру. З етичних міркувань недоцільно розкривати тему тиску цукрових фірм на уряд влітку 2005 року, оцінку цьому з великим запізненням дав Антимонопольний комітет.

Парадокс цієї ситуації полягає в тому, що формально, на словах, представники великих фірм проголошують правильні ідеї, а фактичне втілення їх у життя призводить до цинічного знищення «меншого» побратима. «Правила ринку жорстокі», — кажуть вони. Правильно, але ніхто в світі прискорено поштучно не знищує конкурента, а дає йому можливість розвиватись, пристосуватись до нових обставин і правил, які мають бути для всіх однаковими. Безсумнівно, частина дрібних і середніх виробників так чи інакше збанкрутують, але не всі й не одразу.

На Заході воліють, щоб ми відмовилися від продукування білих кристалів

— Звісно, — продовжує М. Роїк, — це проблема не тільки України. Подібна ситуація спостерігається і в інших бурякосійних країнах світу, які зіткнулися зі стрімким зростанням виробництва цукру в 2006—2007 роках до 162 млн. т проти 140—142 млн. т звичайних, різким зниженням ціни на нього — до 314 доларів за тонну. Однак реакція на цю пробле-

Капустяні Уїздці

Село Уїздці, що у Здолбунівському районі, славиться врожаями капусти, тож його часто називають «капустяним». Ось і цього року уїздецькі господарі заробили на цьому непогані гроші. Бо тут вирощують капусту зі знанням справи, дотримуючись усіх вимог агротехнічної науки. Та не тільки в науці річ.

— Треба в капусту вкласти душу, тоді пов'яжеться в голови, — розкрила секрет одна з місцевих господинь Ольга Бондарук.

...Початок тутешнім капустяним традиціям поклала Надія Давидюк, яка переїхала до Уїздців 1990 року з Дублян, що біля Львова, і навчила односельців вирощувати капусту.

— У роботі з цією примхливою городньою культурою немає нічого другорядного, але головне — капусту правильно посадити, — каже Надія Юріївна. — Розсаду пізньої капусти не варто сіяти у теплиці, ліпше — одразу в грунт, щоб була загартована. А висаджувати треба в кінці травня — на початку червня у наперед підготовлену землю та обов'язково після дощу. Лунки в пухкому грунті краще робити спеціальною паличкою, котра для зручності навіть ручечку має, бо посадити потрібно не десятки чи сотні, а тисячі стебел розсади.

— Ямки мають бути якомога глибші, — наголошує господиня, — сантиметрів до десяти, тоді капуста не висохне. А щоб розсада краще утримувала вологу, варто кожен корінець перед посадкою вмочити у глиняну жижу. Ну а потім не слід сподіватись, що ваше капустяне поле саме собою уникне нашестя всіляких шкідників. Капусту обов'язково слід обробити мінімум тричі: через два-три тижні після висадки — від блохи, потім, коли з'являться на листках сірі личинки, — від попелиці й у серпні — від гусениць. Але так само важливо — погнути біля неї спину, розганяючи сапкою бур'яни, якщо ви не хочете обробляти капусту гербіцидами.

— Це стільки мороки! — зауважуємо.

— Але ж і заробіток! — каже Надія Юріївна. — У нас цього року неврожай був, і то ми з дванадцяти соток більше трьох тонн капусти продали по півтори гривні за кілограм. Були б у нас на тих сотках зернові чи картопля, ми б за них стільки не виручили. А головне, що на капусту завжди є попит, і вона розходиться швидко. «Капустяні» гроші пішли на синастудента і дали змогу залатати чимало дірок у сімейному бюджеті.

Затим господиня поділилася своїм рецептом, як заквасити капусту прямо у банки:

— Пошатковану капусту перетрусіть з потертою морквою, щільно напхайте нею банку і залийте розсолом. Його готують так: на літр кип'яченої охолодженої води додати 2 столові ложки солі й столову ложку цукру. Цього розсолу має вистачити на трилітрову банку. Через три дні капуста вже готова до вживання.

Інший цікавий спосіб заготівлі капусти на зиму знає ще одна господиня Ольга Бондарук. Вона готує на зиму батарею трилітровок з «пелюстками» — заготовленими листками для голубців. Для цього злегка відпарює листя у підкисленій оцтом воді, тоді обрізає з листків корінці й згортає по 8—10 листків разом у тугий валик-«пелюстку». Такі «пелюстки», складені щільно в банку, треба залити або не дуже підсоленою водою, або розсолом з квашеної капусти.

Цього року Бондаруки відвели під капусту 60 соток, але зібрали не той урожай, на який сподівалися — в багатьох здорових на вигляд головках закрадався всередину один гнилий листок і псував урожай так само, як ложка дьогтю бочку меду. Мусили хворі головки приорати.

Ольга Володимирівна додала до порад Надії Юріївни свої:

— Насіння слід купувати тільки селекційних сортів. А ще застерегла: капуста дуже хвороблива, тому потребує щоразу свіжого поля. Садити капусту по капусті не можна у жодному разі.

Сім'я Паліїв під капусту виділила 30 соток і результатом задоволена. Глава сім'ї Микола Євгенович мав що возити на продаж і збував урожай без проблем. Починав з двох гривень за кілограм, потім ціна впала до півтори. Та все одно це дуже добрий заробіток порівняно з тими роками, коли заготівельники самі приїжджали у село і давали по 10—20 копійок за кіло.

Колись Уїздці славились своїм колгоспом-мільйонером, у якому одних лише автомобілів було вісім десятків. Тепер від колгоспу залишились руїни і покраяні на двогектарні паї облогуючі поля. Здичавілі й забур'янені, вони так намуляли совість і роз'ятрили душі селян, що цього року люди погодилися віддати свої паї в оренду просто за сміховинну ціну.

— ТзОВ «Україна», за яким стоїть один з відомих цукрових магнатів, запропонувало пайовикам орендну плату у вигляді або 35 кілограмів цукру, або 100 кілограмів зерна, — розповідає Уїздецький сільський голова Олександр Стернійчук. — Односельці мусили пристати на цю пропозицію, бо це все-таки краще, ніж коли б їхні землі й далі заростали бур'янами. А обробити такі паї самотужки можливості немає, адже, крім них, місцеві жителі мають ще до двох гектарів присадибних ділянок на кожен двір. Отже, роботи вистачає і без паїв.

Люди в Уїздцях сподіваються тільки на свої руки, на свої городи, на капусту, яка дає їм можливість навчати дітей, лікувати старих і попри все будувати житло. На двох останніх сесіях сільської ради депутати виділили під забудову 102 ділянки.

— Якщо село так активно будується, значить, воно живе, — радіє сільський голова. — Нехай не паями, то городами. Нехай не бур'яками, то капустою. Головне, щоб люди тут жили і народжували дітей. А діти виростуть і, дасть Бог, розкопають в Уїздцях нову золоту жилу, на якій не доведеться так важко гнути спину.

Людмила МОШНЯГА,
Олександра ЮРКОВА.

Рівненська область.

На знімках: Надія Давидюк заготовляє капусту на зиму; Микола Палій перебирає в льоху останні капустяні головки.

Фото Людмили МОШНЯГИ.

■ **ДОСВІД**

Комусь завод підійшов, а комусь теплиці

У селах Малівської сільської ради Демидівського району Рівненщини, що межують із Волинською областю, великі проблеми з працевлаштуванням. Бо всі тутешні промислові та сільськогосподарські підприємства кадрами забезпечені, а громадян, котрі стоять на обліку в центрі зайнятості, — більше сотні. Точніше, стільки було донедавна.

— Тридцять троє малівців працевлаштовано у сусідньому Луцьку, куди ближче, ніж до Рівного, — розповідає директор Демидівського районного центру зайнятості Раїса Лисова. — А знайшли усі роботу на одному з підприємств, яке спеціалізується на випуску кабельної продукції. До речі, працедавці організували доїзд до місця роботи.

А ось жителі Демидівки, Боремля уже другий рік поспіль трудяться у сільгосппідприємстві «Надія», що у селі Жабче Горохівського району Волинської області. Вирощують у теплицях овочі. А передувала цьому працевлаштуванню знову-таки ініціатива центру зайнятості. Спеціалісти центру побували у «Надії», обговорили з її керівником Петром Морозом варіанти співпраці.

— Це, звичайно, не дуже нормальна ситуація, коли немає роботи за місцем проживання, — каже Раїса Лисова. — Але така вже реальність, що Демидівський район є сільськогосподарським, великих промислових підприємств тут немає, а на тих, які є, вакансій дуже мало. Тому й доводиться шукати всі можливі варіанти для працевлаштування. І так званий позаобласний не просто отримав право на існування, а став хорошим прикладом для наслідування.

Нині Демидівський районний центр зайнятості активно вивчає й аналізує попит Луцька та інших міст Волинської області на працівників охорони. Адже у Демидівському районі є чимало бажаючих працювати охоронцями.

Євген ЦИМБАЛЮК.

Як на війні

му там зовсім інша. Так, країни ЄС — частина з них наші сусіди — склали детальний план переходу на нову систему цукрового ринку, суть якої також полягає у прискоренні розвитку ефективних виробництв і скороченні малоефективних. Тільки здійснити план стабілізації ринку країни ЄС намітили не за рік, а за дев'ять (!) — з 2006-го по 2015-й. В поточний період, у 2006—2009 роках, працюють над зниженням закупівельної ціни на буряки в ЄС із 32,9 євро за тонну до 26,3 євро, на цукор — із 631,9 євро за тонну до 404,4 євро, значим скороченням експорту цукру на світовий ринок. Для тих, хто скоротить виробництво, передбачена фінансова підтримка.

До речі, модернізація цукрового ринку країн ЄС — ще одна з причин тиску. Уже багато років поспіль іноземні експерти, особливо німецькі, дають українському уряду рекомендації з недоцільності власного виробництва і неминучості його згортання. В одній з рекомендацій прямим текстом записано: «З економічної точки зору Україна могла б купувати цукор на світовому ринку та припинити власне виробництво бурякового цукру. В цілому Україна виграла б від цього та стала б багатше». («Наукові матеріали. Реструктуризація цукрового комплексу України». Інститут економічних досліджень та політичних консультацій, К., 2005, ст. 21). Що тут скажеш? Гола правда... про наміри «консультантів» — віддати українські чорноземи під німецьке цукрове виробництво, бо в Європі тісно, а за ним — і цукрові заводи.

До речі, деякі українські «патріоти» з числа зернотрейдерів підспівують іноземцям і прагнуть витіснити цукрові буряки з Лісостепу України, а площі пустити під кукурудзу на зерно, соняшник, ріпак тощо — культури, які набагато легше вирощувати і збувати на світовому ринку. Дуже дорого може обійтись Україні здійснення таких рекомендацій. Тільки за цукор для внутрішнього споживання щорічно доведеться платити понад 6,4 млрд. гривень, тоді як цукор власного виробництва може коштувати не більш як 4,4 млрд. гривень за значної зайнятості населення. Україна не має права лишитися без власного цукрового виробництва. Байки про його неефективність — для легковірних і надто зажерливих. Ще в 70—80-х роках минулого століття в Україні збирали по 45—50 т цукрових буряків з гектара на загальній площі у 450 тисяч га, з яких виробляли 2,5 млн. т цукру. Це нинішній рівень Польщі. Значно вищі показники мають окремі фірми, господарства і фермери в наші дні. Так, у 2006 році Володарський район Київської області одержав урожай 54 т/га, Васильківський — 52,4, господарства «Гребінківське» цього самого району — 74, «Дубківське» Таращанського району — 73,9, «Петрівське» — 62,1, «Світанок» — 60 т/га, «Терезине» Білоцерківського району — 57,3, фермерське господарство «Широкоступ» Кагарлицького району — 58,5 т/га. Собівартість тонни цукросировини в таких господарствах 140—150 гривень, а в окремих — 100—120 гривень. Рівень рентабельності 40—60 відсотків, а кожен гектар дає 3,5—5,5 тисячі гривень чистого прибутку. Це, практично, європейський рівень.

Головним пріоритетом треба зробити забезпечення держави солодким піском вітчизняного виробництва

— Звичайно, не так просто, — каже М. Роїк, — перевести водночас все цукрове виробництво України на шлях інтенсифікації і інновацій. Це досить складна організаційно-господарська структура, в якій всі ланки та суб'єкти пов'язані і технологічно, й економічно. Тому недолуге «поліпшення» однієї з ланок єдиної системи на користь певного суб'єкта викликає кумулятивну хвилю по всьому технологічному ланцюгу і гальмує весь процес, що ми спостерігаємо нині на прикладі економічно неграмотної зміни ціни або надмірної вседозволеності комерційним структурам щодо закупок і поставок цукру на ринок всупереч узаконеним квотам.

Передусім необхідно визначити головну мету функціонування цукробурякової галузі України — забезпечення держави цукром лише вітчизняного виробництва, закріпити цей постулат у високих державних документах. На наш погляд, який підтверджується розрахунками фахівців, Україна може і має виробляти в перспективі 3—3,2 млн. т цукру щороку, з яких 2,2 млн. т мають становити внутрішнє споживання, а 0,8—1,1 млн. т — експортний ресурс, а також сировинна база для виробництва біопалива. 260 тисяч тонн цукру-сирцю, що мають надходити в Україну відповідно до взятих зобов'язань перед СОТ, також можуть стати резервом для біопалива.

Треба віднайти шляхи стримання галузевого монополізму великих компаній і захисту середніх і дрібних виробників. Це питання має загальнодержавний характер і є досить складним, пов'язаним з вирішенням земельної проблеми, антимонопольними та іншими контрольними заходами держави, юридичними колізіями зі штучного банкрутства, призупиненням знищення цукрових заводів з метою їх продажу на металобрухт тощо. Без його вирішення Україна може втратити власну цукрову промисловість.

Замість мінімальної закупівельної ціни на цукор, що враховує зростаючу собівартість і мінімальну рентабельність, необхідно запровадити еквівалентну (цільову) ціну, розраховану за нормативною рентабельністю, яка має бути близькою до ринкової; крім того, визначити максимальну та мінімальну ціни, а також порогову (захисну), за яку ціна не може виходити. У разі перевищення цільової ціни понад 5 відсотків і більше застосовувати товарні інтервенції, у разі відповідного зниження — фінансові інтервенції для скуповування надлишків цукру. Водночас має чітко працювати аграрний фонд задля поповнення державного продовольчого резерву.

Провести економічне, науково-технічне та технологічне обгрунтування та перейти до практичного вирішення найбільш важливих часом питань переробки продуктів буряківництва на біопаливо за прикладом західних країн.

Лише так можна подолати негаразди і вже до 2010 року вийти на середню врожайність буряків у межах 45—50 т/га, а до 2015 року — 50—55 т/га і більше. Інакше наша держава на ринку цукру не втримається. Не слід забувати, що західні бурякосійні країни далеко відірвалися вперед — отримують 10—12 т цукру з гектара. Там окреслили реальні, а як для нас, то фантастичні плани — створити технології, які давали б по 15 т цукру з гектара (Німеччина) і навіть 20 т (Франція), що практично цілком можливо. Це 100 тисяч рослин на гектар по 1,5 кг, або 150 тисяч буряків по кілограму кожен за умови виходу цукру 14—15 відсотків. Звісно, без інтенсифікації й інновацій такі завдання не вирішуються. Тому все передове і прогресивне, що є в практиці власного і світового бурякосіяння, потрібно взяти на озброєння нашим буряківникам і працівникам галузі.

Записала Галина КВІТКА.

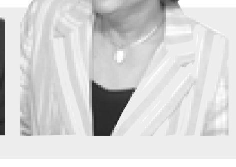
СУСПІЛЬСТВО

СЕРЕДА, 19 ГРУДНЯ 2007 ■ № 239 (4239)

Довічне ув'язнення — такий вирок у Харкові отримав один з убивць касирки салону ігрових автоматів *(Укрінформ)*

Учора в Ужгороді заступник міністра закордонних прав України Костянтин ЄЛИСЄЄВ разом з міністром закордонних справ Угорщини Кінгою ГЙОНЦ в рамках угоди про малий прикордонний рух узяли участь у видачі перших дозволів на перетин українсько-угорського кордону *(Укрінформ)*

18 грудня відзначила свій ювілей Генеральний директор видавництва «Юрінком Інтер» Ковальська Людмила Федорівна

Вельмишановна Людмило Федорівно!

У розквіті своїх творчих здібностей та великої ділової енергії ви зустрічаєте свій ювілей.

Сьогодні «Юрінком Інтер» є беззаперечним лідером правового книговидання незалежної України. Аудиторія видавництва — це майже сто тисяч читачів, дописувачів та авторів. Журнальні видання, створені під вашим керівництвом, — «Бюлетень законодавства і юридичної практики України», «Юридична Україна», газета «Юридичний Вісник України» — стали справжніми професійними виданнями.

Як керівник найбільшого юридичного видавництва, ви активно допомагаєте органам юстиції і навчальним закладам у правовому вихованні підростаючого покоління. За вашої участі проводяться щорічні всеукраїнські учнівські олімпіади з права, численні заходи з правового виховання і правової освіти, благодійні всеукраїнські конкурси на краще юридичне видання. Під вашою опікою — Всеукраїнська організація незрячих юристів «Обличчям до істини». Кращі українські юридичні книги за кордоном представляє саме ваше видавництво.

Ваша плідна багатоманітна діяльність була відзначена Кабінетом Міністрів України, Верховним Судом України, Генеральною прокуратурою України, Державним комітетом телебачення і радіомовлення України, Київською міською державною адміністрацією.

Тож від щирого серця рідні, друзі, колеги поздоровляють вас з ювілейним днем народження та бажають здоров'я, творчої наснаги та звершень на благо української юридичної громадськості!

Колектив видавництва «Юрінком Інтер», колеги і друзі.

«Сердечні справи» чиновникам не до душі

Робота наших учених «Інформаційна технологія та технічні методи безконтактної діагностики в медицині, біології і техніці» (автори — І. Войтович, Ю. Мінов, П. Сутков, М. Примін, В. Сосницький, О. Пархоменко, В. Козловський, І. Луб'янова та Л. Стаднюк) щойно отримала Державну премію України в галузі науки і техніки. Відповідний указ Президента розміщено на його сайті.

Називається метод магнітокардіографія. Стоїть така єдина в Україні установка в Національному науковому центрі «Інститут кардіології імені Стражеско» (на знімку). Система здатна вловлювати найменші зміни в роботі серця на дуже ранній стадії захворювання. Нічого подібного, стверджують фахівці, в Україні досі не було. Тому вчені сподіваються, що, може, таке високе визнання стане поштовхом, щоб їхній винахід знайшов застосування в лікарнях. Бо, як свідчить статистика, у загальній структурі смертності в Україні перше місце належить смертям саме від серцево-судинних захворювань — 63 відсотки. У Європі цей показник — не більш як 42 відсотки. Серцево-судинну патологію виявляють у третини населення України, а у двох третин вона є основною причиною смерті. Щороку буває майже 50 тисяч нових інфарктів міокарда. До того ж з кожним роком серцево-судинні хвороби молодшають.

Від підводного човна — до людини

Процес діагностування на новій установці — досить простий. Пацієнт лежить на медичній кушетці, над якою міститься сканер. Зовні він чимось схожий на непрозору колбу. Цей сканер і зчитує інформацію про магнітне поле вашого серця. Дані передаються на комп'ютер. На всю процедуру потрібно близько 20 хвилин. Ще стільки знадобиться, щоб система їх систематизувала і перевела із площини кібернетики в медичну і видала. Після цього лікар зможе прописати певне лікування або просто дати рекомендації, як берегти серце.

До речі, часто одні й ті самі ліки на одного пацієнта діють позитивно, а на іншого — навпаки. Тож, на апараті можна легко простежити, чи правильні ліки ви приймаєте, а отже, і вчасно зреагувати та, можливо, поміняти курс лікування.

— Як саме прилад ловить магнітні поля людини і чи справді немає жодного негативного впливу на організм?

— Саме так, це неінвазивний метод, запевняє мене провідний науковий співробітник Інституту кібернетики імені Глушкова НАНУ, керівник лабораторії магнітокардіографії Володимир Сосницький. За основу вчені взяли свої напрацювання в колишній «оборонці», зокрема і дослідження магнітних полів, що виникають навколо, приміром, торпеди. Упіймати їх і правильно розпізнати, виділити з-поміж іншого магнітного шуму — таке головне завдання ставилося колись у пошуках так званих ворожих об'єктів. Коли розпався союз, учені почали думати над застосуванням методики в мирних цілях. І тоді ж дійшли висновку, що магнітне поле людського серця дуже схоже за частотами з підводного човна. Щоправда, виділити його з-поміж інших магнітних коливань досить важко. Адже людина весь час перебуває в оточенні найрізноманітніших приладів, які випромінюють свої магнітні поля, і виокремити одне із них — завдання не з легких. Але вчені змогли це зробити. Фактично це результат 20 років співпраці кібернетиків, фізиків, а згодом і лікарів. Чотири роки наші науковці досліджували прилад у Німеччині та інших європейських країнах. Лише після цього було дано дозвіл на його застосування. Утім, українські чиновники чомусь не квапляться запроваджувати цей вид діагностики.

Ціна питання — один «наворочений» мерседес

— Може, це коштує непомірних грошей? — запитую пана Володимира.

— Наша діагностична система обійдеться приблизно в 200 тисяч доларів. При цьому навіть не потрібне спеціальне приміщення, розмістити установку можна в будь-якому медичному кабінеті. До того ж ми самі готові організувати серійне виробництво на вітчизняному підприємстві. Приміром, на заводі «Буревісник», з яким ми вже співпрацювали. А це ще й робочі місця. Також невеликі замовлення могла б виконувати наша фірма «Київська медична група». Її створено спеціально для трансформації наукових розробок у практику. Хочу також наголосити, що таку установку можна зробити досить швидко — за три-чотири місяці. Але для цього потрібне замовлення. Неважливо — від держави воно чи від приватної особи.

— У нас, каже Володимир Миколайович, якась непробивна стіна. Всі аплодують: «Ой, які ви молодці!» А далі — ні кроку. Натомість, вважає він, якби Міністерство охорони здоров'я включило біомагнітні обстеження до протоколів діагностики, і такими системами оснастити хоча б головні міста регіонів, користь була б обопільна. Зокрема, це дало б можливість значною мірою уникати катастроф. Адже під час відбору кадрів, приміром, для стратегічних об'єктів — на кшталт диспетчера на АЕС, людину можна було б протестувати. Та згадаймо хоча б автокатастрофу, коли за кермом загинув народний депутат Юрій Оробець. Як відомо, висновок медекспертизи засвідчив, що у народного обранця стався серцевий напад. А цього можна було б уникнути, якби вчасно виявили хворобу.

На жаль, в Україні ані чиновники, ані люди з грошима жодним чином поки що не зреагували на розробку. Хоча обіцяли багато. Це й зрозуміло, адже всі вони за найменшої потреби їдуть лікуватися за кордон. Тим самим, вважає Володимир Миколайович, підривають і без того невелику довіру громадян до вітчизняної медицини. Ще однією причиною, каже він, є незацікавленість медиків. Лікар отримує зарплату не за профілактику і меншу кількість хворих, а за те, скільки пацієнтів пролікує.

Люди махнули рукою на здоров'я, а ще — не довіряють лікарям

— Ми відкриваємо Центр серця, робимо надскладні операції і майже нічого — для профілактики?

— Слід зазначити, що і самі люди не надто дбають про себе. У Німеччині, — каже пан Володимир, — ставлення до здоров'я кардинально інше. Німці велику увагу приділяють саме профілактиці.

До речі, влітку цього року Європейський парламент ухвалив резолюцію, яка передбачає посилення боротьби з серцевими захворюваннями. Вони закликають усі країни, що входять до Європейського союзу, спрямувати зусилля на раннє виявлення серцевих недуг. Там розуміють, що профілактика набагато дешевша, аніж лікування, коли людина вже на інвалідності. В Україні з приводу цього — цілковите затишшя. Але, оскільки ми весь час декларуємо своє прагнення потрапити до Європи, можливо, і нашому парламентові варто було б розробити закони і спрямувати їх на підтримання діагностичних центрів та новітніх технологій, що працюють у цьому напрямку. У такий спосіб ми вирішили б чимало нагальних питань. На жаль, українська медицина не зацікавлена в здоровому пацієнті, а пацієнт не довіряє лікарю.

Тим часом, запевняють в Інституті кібернетики, окрім серця за такою самою схемою можна було досліджувати мозок, судини, інші не менш важливі органи.

— У Німеччині з допомогою нашої апаратури ми обстежували навіть ще ненароджену дитину. Все це можна робити і в нас, якщо наш винахід трохи адаптувати в певну площину. І, звичайно, переконати чиновників і знайти для цього кошти, — ще раз наголошує Володимир Сосницький.

Марина КРИВДА.

Фото із каталогу «Інноваційні технології».

Прокоментувати ситуацію ми попросили виконавчого директора Українського науково-технологічного центру Віктора Корсуна. До речі, Віктор Федорович — американець українського походження, а Український науково-технологічний центр — це структура, яку фінансують уряди Америки, Канади та Євросоюзу. Створено його після розпаду Радянського Союзу. Тоді розвинені країни побоювалися, що наших учених, хто працював на «оборонку», почнуть задіювати в країнах, що пов'язані з тероризмом.

Віктор КОРСУН:

— Українські передові науково-технологічні інновації — це золота жила, яка використовується дуже мало. Переважна більшість винаходів, на жаль, так і залишається в лабораторіях. Або їх успішно використовують за рубежем, автори тим часом можуть навіть про це не здогадуватися. «Запозичити» український винахід дуже просто. Розробивши свій проект, наші вчені патентують його у себе вдома. А це, вважаю, велика помилка. Розробка повинна мати міжнародний патент, або принаймні хоча б американський чи документ Європейського союзу. Це автоматично унеможливлює її від несанкціонованого використання. До речі, наш центр має спеціальний фонд для допомоги в отриманні міжнародного патенту. Слід також зазначити, що вмовити іноземного інвестора запустити винахід на потік набагато простіше, ніж багатих людей в Україні. Я вже не кажу про сприяння державних чиновників.

Другий подих Шебелинки

Всесвітньо відома нафтогазовидобувна компанія «Шелл» ухвалила остаточне рішення працювати на надглибинах наших газових свердловин

Геологічна і сейсмологічна розвідки, проведені раніше вітчизняними фахівцями, з високою ймовірністю підтверджують наявність тут, на низьких горизонтах, ще досить великих запасів цього стратегічного палива. Вірогідно, в разі успіху вже в наступному десятилітті Україна зможе якщо не повністю відмовитися від імпорту блакитного палива, то принаймні значно скоротити свою залежність від зарубіжних поставок цього виду енергетичної сировини.

За різними оцінками фахівців, у вітчизняних надрах міститься більше 1 трильйона кубометрів ще не видобутого газу і — припускається — не менше 4 трильйонів кубометрів його нерозвіданих запасів. Біда лише в тім, що ми не можемо видобувати його з великих глибин. Утім, застарілі вітчизняні технології, схоже, вже відходять у минуле. За словами директора газопромислового управління «Шебелинкагазвидобуток» Юрія ФЕСЕНКА, фахівці англійської компанії «Шелл» після успішних переговорів з керівництвом НАК «Нафтогаз України» планують вже в нинішньому грудні прибути до Харківської області для визначення місць розвідки газоносних площ.

— З компанією «Шелл» досягнуто остаточної домовленості, — каже Ю. Фесенко, — про дослідження восьми перспективних площ з покладами газу на глибинах 6—7 тис. м. Раніше НАК «Нафтогаз України» уже провела на глибині до 6 тис. м розвідувальні роботи власними силами. Отримано обнадійливі результати. До того ж у компанії «Шелл» є великий досвід розвідки корисних копалин на великих глибинах. За попередньою домовленістю, обсяг інвестицій компанії в розвідувальні роботи на Україні за три роки становитиме не менш як 100 млн. доларів. Можливо, це буде тільки перший крок «Шелл» в інвестуванні вітчизняної газової галузі. Якщо дані про запаси газу на глибинах 6—7 кілометрів підтвердяться, то з'являться дуже гарні перспективи плідної роботи в майбутньому.

Шебелинка була, є і ще довго залишатиметься найбільшим і найпотужнішим газодобувним підприємством України. Колись вона забезпечувала потреби величезної країни і багатьох європейських держав. Потім настав неминучий у таких випадках спад видобутку газу. На початку 90-х років минулого століття обсяги видобутого газу скоротилися до 5,4 млрд. кубометрів на рік. Але сьогодні завдання перед «Шебелинкагазвидобутком» стоять більш ніж серйозні. Міністерством палива та енергетики України розроблено концепцію стратегічної енергетичної безпеки країни. Створено дуже серйозну програму зі стабілізації й підвищення рівня видобутку газу, нарощування ресурсної бази. Зараз Шебелинка виходить на рівень видобутку в 7 млрд. кубометрів газу на кінець 2007 року. Ось уже видно й перші результати втілення в життя цієї програми. Усі заходи, заплановані на цей рік, успішно виконано. І ми продовжуємо нарощувати свій потенціал. На поточний момент ми вже виконали планові показники і зараз добуваємо вуглеводні понад план.

Але важливо інше. Нарощування ресурсної бази, збільшення обсягів робіт із сейсмологічної розвідки, геологорозвідування дає змогу нам з оптимізмом дивитися в майбутнє. Були роки, коли доходило до того, що взагалі не було площ, на яких ми могли б бурити нові свердловини. На геологічну та сейсмологічну розвідку коштів майже не виділялось. Сьогодні ситуація кардинально змінюється на краще. Я виріс у цих краях газопромисловиків, багато років працюю в галузі, пройшов шлях від простого робітника до керівника великого підприємства і, повірте мені, знаю, про що кажу. Отож, не пригадую, щоб у новітній історії Шебелинки в нас був удаліший період, ніж зараз: усе це плоди успішного співробітництва Міністерства палива та енергетики України, НАК «Нафтогаз України» і ДК «Укргазвидобуток». Тому сьогодні істотно зросли інвестиції в сейсморозвідку — практично удвічі порівняно з минулим роком. А торік порівняно з попереднім — теж удвічі. Якщо раніше на рік на ці цілі виділялося не більш як 13—16 мільйонів гривень, то нинішнього року ця сума вже перевищила 40 мільйонів. Це майбутнє нашої галузі.

— За рахунок чого, завдяки яким резервам збільшується обсяг видобутку газу нині?

— Попередній і нинішній роки були для нас успішними. Ресурсну базу нарощено на 13 млрд. кубометрів. Йде перспективне буріння на Кобзівському газоконденсатному родовищі. Впроваджується у виробництво програма робота на свердловинах з низьким тиском. Проведено реконструкцію компресорних станцій. Ведуться додаткові роботи з капітального ремонту, інтенсифікації свердловин, які мають дуже низькі дебіти. Вводяться в експлуатацію свердловини, що багато років простоювали, оскільки належали тоді до категорії так званих безперспективних. Сьогодні ми капітально їх ремонтуємо, проводимо інтенсифікацію і повторно вводимо в експлуатацію. Весь цей комплекс заходів і дає нам сьогодні можливість не тільки утримувати видобуток на стабільному рівні, а й збільшувати його обсяги.

— Вже не перший рік у пресу просочуються повідомлення про те, що стара Шебелинка може почати друге життя. Наскільки достовірна така інформація?

— Ми вже пробурили чотири глибокі свердловини — до шести тисяч метрів. Сьогодні проводимо їх дослідження. Є позитивні результати. Поки що не можна з повною впевненістю сказати, що на цих глибинах є потужні промислові запаси газу. Але результати геологічних досліджень, які ми сьогодні маємо, вселяють оптимізм і впевненість у тому, що на низьких глибинах — сім тисяч метрів і глибше — є дуже серйозні газові запаси. Я не хотів би передчасно називати якісь цифри, щоб не було ніяких спекуляцій. Обмежимося поки що словосполученням «дуже серйозні запаси». Це підтверджують наші геологічні дослідження, і не тільки наші. Я гадаю, довго пояснювати не треба, що такі важковаговики світового нафтогазовидобутку, як компанія «Шелл», перш ніж підписувати договір та інвестувати великі суми в газодобувну галузь нашої країни, проводять дуже грунтовні експертизи, зважують усі «за» і «проти». І якщо «Шелл» приймає рішення на нашу користь, то цей факт сам по собі підтверджує наші висновки про значні запаси газу на низьких горизонтах Шебелинки.

— Наскільки масштабною буде участь компанії «Шелл» у видобутку газу на цьому родовищі? Йдеться про кілька чи кілька десятків свердловин?

— Технічний бік питання перебуває в стадії узгодження. Але йдеться про кілька родовищ, серйозну інвестиційну програму, величезні капіталовкладення та їх технічне забезпечення, що ми чекаємо від «Шелл». Це важлива державна програма, затверджена не тільки урядом, а й підтримана Президентом країни. Все розглядається з точки зору вигоди й безпеки нашої держави. Ми от-от маємо вийти на підписання підсумкових технічних документів. І — починаємо працювати. Ну, чого гріха таїти, немає ще в нас такого обладнання, яке б давало нам змогу вести газовидобуток на глибинах шість тисяч метрів і більше. Хоча це ще не значить, що в нас немає фахівців такого рівня. У наших газовиків багато кому в світі ще треба повчитися працювати.

— У зв'язку зі зростанням цін на імпортований газ багато говорять про те, що найближчим часом зросте ціна на газ українського видобутку, за чим настане неминуче зростання цін на комунальні послуги.

— За інформацією, яка в мене є, цього року Україна використає 65 млрд. кубометрів газу. Видобуде 20, з яких 7 — шебелинські. Це трохи більше третини всього українського видобутку. Весь наш газ іде виключно на покриття потреб житлово-комунальної сфери. На промислові підприємства не продається жодного кубометра. Тому коли нас звинувачують у тому, що ми сьогодні купаємось у прибутках, смію вас запевнити, що це — неправда. Ми газ не продаємо, а фактично передаємо на комунально-побутові потреби. І на котельню селища газовиків, на обігрівання власних осель, точно так само, як і решта споживачів, одержуємо ліміти. Тарифи — не наша справа. Ми повинні дати країні якнайбільше недорогого газу вітчизняного видобутку.

— Юрію Леонідовичу, ви не раз заявляли про необхідність запровадження дбайливого, щадного режиму експлуатації старих, давно розроблюваних родовищ. Кажуть, нажили на цій ініціативі чимало ворогів.

— Так, деякі гарячі голови, прожектери від нафтогазового комплексу, обзиваючи мене консерватором, закликають сьогодні повністю відкрити засувки на всіх свердловинах. Мовляв, тоді газ рікою потече: відразу матимемо додаткових десять мільярдів кубів. Так, матимемо. Але недовго, всього кілька місяців. А потім опинимося перед необхідністю витрачати сотні мільйонів на капітальний ремонт свердловин. Безумовно, якщо зможемо ще видобути з них вуглеводні. Але навряд чи в такому разі можна буде говорити про енергетичну безпеку країни.

— Який же ваш прогноз щодо відкриття нових родовищ найближчими роками?

— Робити сенсаційні заяви — заняття не тільки невдячне, а й непотрібне. Відкрити нову Шебелинку найближчими роками не вдасться. Почнемо працювати на глибинах більш як шість тисяч метрів — тоді й поговоримо. У 1976 році Шебелинка видобувала 31 млрд. кубометрів газу. А сьогодні вся Україна — 20. Які запаси тають наші надра — достеменно нікому не відомо. Ми сподіваємося, що великі.

— Кілька слів про кадри. Для того щоб видобувати газ, а тим більше на великих глибинах, треба мати добре підготовлених робітників, інженерів. Чув, завдяки вашим зусиллям удалося відкрити галузеву кафедру при Харківському національному університеті «Харківський політехнічний інститут»?

— Так, створено таку кафедру. При ній відкрито дві спеціальності: «видобуток нафти і газу» та «хімічна технологія палива й вуглецевих матеріалів». І першими студентами стали діти наших працівників, що саме по собі дуже символічно. Для них видобуток газу — справа відома, сімейна традиція. Глибоко вірю, що вчитися вони будуть добре, а після закінчення вузу напевно залишаться в нашій галузі. Адже «Шебелинкагазвидобуток» для них, як і для нас, — рідне підприємство. Тут їхній дім, рідні, друзі. Я не маю ніяких претензій до випускників вузів з інших регіонів країни. Приїжджають вони до нас, непогано починають свій трудовий шлях, але ж душею тягнуться до себе на батьківщину. За останні роки з 44 молодих фахівців у колективі залишилося тільки 20. Проте не тому, що ми про них не піклуємося.

Так, нам потрібні робітники, майстри з видобутку, інженери. Гарний майстер з видобутку на виробництві часом цінніший за інженера. У нашому навчально-курсовому комбінаті за останні два роки кількість тих, хто опановує робітничі професії, зросла з двох тисяч до п'яти. Незабаром на своїй базі готуватимемо і фахівців середньої ланки для всього нафтогазового комплексу країни.

— Селище газовиків Червоний Донець завжди славилося не тільки виробничими, а й спортивними досягненнями. Зараз будується небачений для периферії фізкультурно-оздоровчий комплекс. Навіть далеко не в кожному обласному центрі можуть реалізувати такий проект.

— Цей комплекс будується для працівників нашої галузі. Але коли ми говоримо про підготовку висококопрофесіональних кадрів, то повинні розуміти, що спочатку треба виховати гармонійну, духовно і фізично розвинуту особистість — а це наше підростаюче покоління.

У нашому селищі щорічно проводяться галузеві спартакіади, фестивалі. І не побудувати для наших людей такий спортивний і культурний центр — просто гріх. Вони дуже давно його заслужили, заробили своєю сумлінною і нелегкою працею. Що тут буде? Плавальний басейн європейського стандарту, кілька рингів, татамі. Завезено устаткування для гри у волейбол та баскетбол. Ми хочемо побудувати цей комплекс на справді європейському рівні, де, крім того, що проводитимуть дозвілля наші працівники, відбуватимуться збори і спортсменів-професіоналів. Я вперше прихильник здорового, культурного способу життя, майже цілорічно починаю свій робочий день із пробіжки, взимку купаюся в ополонці. Глибоко переконаний, що наша молодь не повинна цілими днями просиджувати в барах, а має всебічно розвиватися. Наприклад, у нашому Палаці культури 28(!) гуртків. Де ще таке є? Помоєму, всі про це давно забули. А наші діти ходять туди вишивати, танцювати і т. д. Нашому народному ансамблю «Червона калина» аплодує багато залів не тільки України, але й Європи. З огляду на все це, беру на себе сміливість заявити, що в червні наступного року цей комплекс буде урочисто відкрито. Ми вміємо тримати своє слово.

Микола КОСИЙ.

Харківська область.

На знімках: Юрій Фесенко; будівництво фізкультурно-оздоровчого комплексу в розпалі.

Фото автора.

■ БУДІВНИЦТВО

Доступне житло — не казка

***Мій добрий знайомий нарешті звів мене з людиною, яка брала безпосередню участь у підготовці указу Президента країни «Про заходи щодо будівництва доступного житла в Україні та поліпшення забезпечення громадян житлом». Це — директор ДП «Завод будівельних конструкцій» Лариса Хобта* (на знімку).**

Чи по Савці шапка?

Одразу скажу, що прочитання указу по діагоналі і горизонталі посіяло серйозні сумніви у своєчасності поставленого завдання — будівництво доступного житла зробити одним із ключових інструментів реалізації відповідного конституційного права. Можливо, тому, що указ потрапив на очі восени, в момент, коли скорочення доларової іпотеки вже стало очевидним наслідком затяжного падіння курсу американської валюти на світових ринках і банки почали переходити на кредитування у гривні, у довгітривалу ліквідність якої було важко повірити. А може, через те, що об'єктивних передумов для зниження собівартості квадратного метра житла з боку цін на будматеріали і земельні ділянки під забудову я не бачу, а відтак доволі скептично ставлюся до планів неформально зацікавити державні інституції у спорудженні доступного житла на пільгових умовах. Та ще таких серйозних, як «безоплатне надання в користування забудовнику (якого обирають на конкурсі. — **Авт.**) земельної ділянки». Як на мене, саме торгівля земельними ділянками в містах унеможливить в перспективі стагнацію на ринку нерухомості. Утім, зустрівшись з Ларисою Юріївною, деякі свої висновки я переглянула.

Доступний проект

Виявилося, що указу передувала концепція спеціальної програми з будівництва доступного житла в Україні, розроблена під орудою Лариси Хобти. Українці, каже вона, ще далекі від мінімальних житлових умов ООН — 30 квадратних метрів на одного мешканця міста, середня забезпеченість житлом, за даними Української національної іпотечної асоціації, становить 22-23 квадратних метри — удвічі менше, ніж у розвинених країнах. А здаємо в експлуатацію у кращому разі 40 відсотків житлоплощі від рівня 1987 року. «Перед тим, як сісти за написання програми, ми вивчили позитивний досвід будівництва доступного житла в багатьох країнах Європи. Звісно, зачепила за живе програма Маргарет Тетчер, яка вважала своїм найбільшим досягненням на посту прем'єр-міністра збільшення у 7 разів кількість індивідуальних домовласників. Сьогодні доступне житло будують за спеціальними програмами і в деяких регіонах Російської Федерації. Скажіть, що заважає піти на такий експеримент нам?»

Далі з'ясовується умовність поділу житла на соціальне і доступне, оскільки за успішної реалізації цього проекту на доступне житло можуть розраховувати і представники так званого середнього класу, і люди малозабезпечені. (Розумно, бо, зрештою, навіть комерційне житло також — соціальне). На її переконання, найістотніша перевага проекту — будуватимуть за державними цінами. Зараз на будівельному ринку, каже, панує хаос, на Миколаївщині, в одному з найгірших за рівнем забезпеченості житлом регіонів, квадратний метр житлоплощі коштує 1000-1500 доларів США, середня вартість 1 кв. м житла на первинному ринку столиці — 2200 доларів США. Але, за підрахунками експертів Лариси Хобти, квадратний метр мав би коштувати 2900—3200 гривень! Зараз цій ціні перешкоджають корупційні схеми під час виділення земельних ділянок і будівництва. Отже, місцеві ради мають проводити тендери на будівництво доступного житла. У планах авторів проекту — укладання інвестиційних угод між учасниками програми і забудовниками. Людина, яка одержала житло за цією програмою, вже не матиме права на одержання його вдруге. За цим стежитимуть органи виконавчої влади. На думку Лариси Хобти, розв'язанню цієї проблеми активно сприятимуть громадські комітети.

Регіональна прописка

Програма створювалася на базі столичного регіону. Проте Лариса Хобта надає їй загальнонаціонального значення. Указом передбачено, що держава фінансуватиме 30 відсотків від загальної вартості будівництва житла, не виключено — надаватиме пільгові кредити. Щодо столиці, то Лариса Хобта має свої рецепти комплексного розвитку мегаполіса, які поєднують збереження історичного обличчя, повноцінне використання ландшафтних і природних ресурсів, нові європейські архітектурні обриси, максимальне наближення сфери послуг до споживачів та ін. Вона вважає, що на території міста не повинні розміщуватися підприємства, які забирають десятки гектарів землі, а працюють на 10-15 відсотків своєї потужності. При цьому вона погоджується, що найважче буде втілювати в життя програму з будівництва доступного житла в небагатих регіонах, таких, як згадувана вже Миколаївщина або Луганщина. Але на Кримському півострові, запевняє, прописка доступного житла може навіть погамувати пристрасті, які вряди-годи спалахують у кримськотатарському середовищі.

Я висловлюю сумнів у тому, що уряд однозначно сприйматиме низку важливих доручень Президента країни з цього приводу, але співрозмовниця дивиться у майбутнє з оптимізмом. Адже Програма розрахована до 2025 року, хоча, згідно з президентським указом, її почнуть реалізовувати з 2009 року. За цей час, каже вона, можна розв'язати житлову проблему як таку, темпи економічного розвитку нам це дозволяють. Черги, звісно, залишаться, але житло вже не буде нездійсненною мрією.

Людмила ШАПОВАЛОВА.

Радянсько-фінську війну планували закінчити за три тижні

1940 р. Залпи радянської артилерії.
Фото ЦДКФФА ім. Пшеничного.

■ ДАТИ

Пішло нас 20 тисяч, а повернулося 217 душ

Федір Павлович ХРОПАТИЙ, хоч і був комсомольцем, але в добровольці не записувався.

— Яким добровольцем? Я тільки-но вступив до Київського політехнічного інституту. Як мій батько тішився! Сім'я бідна. Нас у нього — п'ятеро. Я найстарший. Єдиний із села, хто закінчив десятирічку і став студентом... Коли батько проводжав мене на Київ, він був у такому піднесеному настрої! А провчилися ми аж чотири дні. 1 вересня Гітлер напав на Польщу. А за кілька днів до того Президія Верховної Ради СРСР видала Указ про мобілізацію чоловіків 1918 і 1919 років народження, і 1920-1921 рр., якщо ті закінчили середню школу. От я і попав. Видали нам в інституті довідки, що після проходження служби в армії ми зможемо продовжити навчання. І з тим папірцем повернувся я додому. Який же був траур! Батько каже: «Що ж ти перед комісією не накурився?» Та хіба ми ту комісію проходили?

І вже через місяць я був в армії. Взяли мене в артилеристи. У місті Кемь влилися ми до складу 44-ї стрілецької дивізії ім. Щорса і... на фінський фронт. Там уже йшла війна. А ми почали діяти тільки 25 грудня: зачитали нам наказ, що ми повинні протягом трьох діб прорватися до Ботнічної затоки і перерізати Фінляндію посередині. Але моя війна була дуже коротка: почали на католицьке Різдво, а закінчили перед нашим.

26 грудня перетнули ми кордон з Фінляндією. Перед нами був хутір: п'ять будиночків. І ми мали його атакувати. Але там жодного опору не було... Як зайшли ми в ці хати! Боже мій! Ткнулися в комори, а там до самого верху стелажі: різні фрукти, ягоди... Я собі думаю, де вони все це беруть, адже тут таке не росте? Це ж які гроші треба мати, щоб усе це купувати. А ми ж прийшли визволяти цих бідних селян від буржуїв! Повно консервації. А як же вони ці банки відкривають? Бо у нас в селі тоді ще не вміли консервувати, тільки те, що в бочках солили. Це зараз смішно здається, а тоді ми брали яку-небудь чисту скатертину, обмотували банку і розбивали над мискою. Дикуни! Забув сказати, командири і політруки перед тим нам наказували: в жодному разі нікуди не заходити (бо все заміновано), нічого не їсти (бо все отруєно)... Але вони самі залюбки їли ті припаси.

І після таких ось ласощів через годину чи більше пішли ми на дорогу. Дорога добротна, бетонна, піднята на метр угору, щоб болото не налипало. По цій дорозі, здається, за добу (важко точно сказати, бо ж там була полярна ніч) ми пройшли 27 кілометрів. І командир дивізії скомандував зупинитися, щоб підвезли продукти, снаряди. І щойно ми зупинилися, почалося. Перегородили фіни ззаду дорогу, зробили завали, встановили міномети і вдарили по нас з тилу. І хоч як ми старалися, нічого зробити не могли. Майже 10 діб ми там воювали. Але як воювали! Мороз — 45 градусів. Людина ще витримує, а коні вже ні. За три дні всі коні й передохли. Харчів у нас на чотири доби. Їсти нічого. Три доби ми ще стріляли, а вже потім всі голодні стали. То ходили до тих коней, хто чим міг, відрубували шматок і гризли. А воно сире. Потім — проноси, виснаження. А заснув на морозі — смерть. Ні госпіталів, ні санітарів, нічого не було. 3 січня почали ми відступати через ліс, через болота. Болота замерзли, але снігу по пояс. Сніг, правда, такий м'який, адже вітру нема. Лежить він, як борошно. Борошно навіть трохи важче. Бредемо, важко. Був випадок на одній зупинці. Сів я під ялинкою, а гілочки від снігу до самого низу нагнулися. Задивився я на це та й заснув. Якби мене копцем один офіцер не розбудив, то там би я і залишився. Знесилені люди були, не могли йти: сім діб не їли. Вийшли ми на ту само бетонну трасу, за два кілометри від дороги. Отак з 26 грудня по 6 січня вся дивізія і загинула. Пішли 20 тисяч, а повернулося 217 чоловік.

Три доби ми ще стріляли, а вже потім всі голодні стали. То ходили до тих коней, хто чим міг, відрубували шматок і гризли. А воно сире...

Але хоч і виснажені були, коли нам дали кілька буханок мерзлого хліба, то напівживі солдати і офіцери ніби озвіріли. Билися за них, вгризалися зубами... Оце так було. А як підлікували нас трохи, підгодували, то діб через десять, а може й більше, зібрали всіх, хто повернувся з того 27-го кілометра, і вишикували. Стоїмо, чекаємо. І раптом привозять генерала Виноградова, командира нашої дивізії, і ще з ним чотирьох його побратимів. І зачитують нам вирок: Виноградова і тих інших чоловіків (їхніх прізвищ я не пам'ятаю) розстріляти як зрадників народу. На наших очах їх і розстріляли. Я потім дізнався, що розстріляти хотіли більше командирів, але вони самі застрелилися... Ось так. За що їх? За те, що вони залишилися живі і не дали нам загинути?... Цей генерал під кулями поводився безстрашно. Так, ми не змогли прорвати кільце, але чи була в цьому провина Виноградова? І ще мені запам'яталося: після того, як постріли стихли, ті, хто скомандував «Вогонь!», зааплодували...

— На цьому ваша війна й закінчилася?

— Ми думали, що ще будемо наступати. Дивізію почали поповнювати людьми, озброєнням. Але 12 березня оголосили про перемир'я, і вже через 5 днів ми пішки (200 з гаком кілометрів) пішли на станцію Кемь. І звідти потягами — в Україну.

Але ж і змінилося все в країні за ці кілька місяців! На кожній зупинці потяги оточували натовпи людей: діти, жінки, старі. Всі просили хліба, мила, закурити, хоч якусь ганчірку... Потяг їде, а вони за нами біжать, лементують. Люди вже зрозуміли, що скоро війна. З магазинів усе зникло. За хлібом — черги...

Замість епілогу

12 березня було укладено мирний договір з Фінляндією. СРСР відійшли Карельський перешийок з містами Виборг і Сортавала, кілька островів у Фінській затоці, частина фінської території. Щодо людських втрат, то з фінського боку загинуло 22 810 військових і 1029 цивільних. Червона Армія, за різними даними, втратила від 170 тисяч до 272 тисячі солдатів і офіцерів. Майже 100 тисяч загиблих — з України. Жодного із загиблих не було поховано в землі. Їх просто прикопували снігом. У полон потрапило майже 6 тисяч чоловік. Цифри не точні, бо списки складали вже після Великої Вітчизняної війни. До того ж жертв Зимової війни значно більше. Це звучить парадоксально, але пощастило тим, хто після завершення Фінської війни не потрапив під демобілізацію. Ті, хто повернув додому і отримав відстрочку від призову 1941 року, опинилися на окупованій території. Після визволення України вони поповнили лави штрафбатів.

Закінчення. Початок у № 238 за 18 грудня

Наталя ФІЛІПЧУК.

Ухвалою господарського суду Запорізької області (69000, м. Запоріжжя, вул. Шаумяна, 4) від 12.10.2007 р. за заявою Пологівської міжрайонної державної податкової інспекції у справі №16/241/07 порушено провадження у справі про визнання банкрутом відкрите акціонерне товариство «Колгосп ім. Чубаря» (Запорізька область, Пологівський р-н, с. Чубарівка, вул. Чубаря, 6, код ЄДРПОУ 03750871, банк який здійснює розрахунково-касове обслуговування: Пологівське відділення «Ощадбанку», ліквідатор банку «Україна», ОФ АКБ «Укрсоцбанку» м. Запоріжжя, філія ЗРУ ЗАТ КБ «Приватбанк» м. Запоріжжя.

Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Іванникова Володимира Анатолійовича (71100, м. Бердянськ, вул. Шевченко, буд. 3, кв. 8, тел.: 8 050 551-69-46) ліцензія Мінекономіки серії АБ №176232 від 26.09.2005 р.).

Оголошення подано з метою виявлення всіх кредиторів та осіб бажаючих взяти участь у санації боржника.

Постановою господарського суду Черкаської області (м. Черкаси, б-р Шевченка, 307) від 13.09.2007 року по справі №14/4152 визнано банкрутом відкрите акціонерне товариство «Катеринопільське виробниче підприємство матеріально-технічного забезпечення «Агропостач» (вул. Леніна, 55-а, смт. Катеринопіль Черкаської області, код ЄДРПОУ 00908604, р/р 2600330086, МФО 354604 в Катеринопільському відділенні ВАТ «Ощадбанк» №5387) та відкрито ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Степаненка Віталія Вікторовича (ліцензія №158374 від 02.11.2006 р., м. Черкаси, вул. Ярославська, 10, кв. 415).

Господарським судом Луганської області, що знаходиться за адресою: 91016, м. Луганськ, пл. Героїв ВВВ, 3-а, 04 грудня 2007 р. по справі №22/108б винесено постанову про визнання банкрутом та відкриття ліквідаційної процедури товариства з обмеженою відповідальністю «ХІМПРОДІНВЕСТ», код ЄДРПОУ 32761533, юридична адреса: 93400, Луганська обл., м. Сєвєродонецьк, вул. Піворарова, 5, п/р №2600314168 в Сєвєродонецькому відділенні ЛОД ВАТ «Райффайзен Банк Аваль», МФО 304007, ліквідатором призначено Чугунову Віру Олексіївну (ліцензія серії АВ №081069 від 22.06.2006 р.), яка мешкає за адресою: 91000, м. Луганськ, вул. Лутугінська, 123/6.

Господарський суд Черкаської області (18005, м. Черкаси, бул. Шевченка, 307) ухвалою від 26 жовтня 2007 року по справі №14/5264 порушив провадження у справі про банкрутство товариства з обмеженою відповідальністю «Агрофірма «Мир-Сем І К» (19043, с. Мельники Канівський район, Черкаська область, ідентифікаційний код 21351637, п/р 260002095 в ЧОД ВАТ «Райффайзен Банк Аваль» м. Черкаси, МФО 354411.

Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Біліка Олександра Анатолійовича (м. Черкаси, вул. Конєва, 13, кв. 87, ліцензія Міністерства економіки України, серія АБ №176257 від 03.10.2005 р.).

Претензії кредиторів приймаються в місячний термін з дня опублікування оголошення.

Постановою Господарського суду Миколаївської області (54009, м. Миколаїв, вул. Адміральська, 22) від 04 грудня 2007 р. по справі №5/798/07 Товариство з обмеженою відповідальністю «Світанок» (56020, Миколаївська область, Казанківський район, с. Дмитро-Білівка, вул. 70 років Жовтня, 20, код ЄДРПОУ 31252843, р/р 26006054200768 у Відділенні «Казанківське» Миколаївської РУ «ПриватБанку», МФО 326610) визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Чудайкіну Людмилу Григорівну (ліцензія АВ №081046; адреса: 54058, м. Миколаїв, вул. Лазурна, буд. 2-б, кв. 25, а/с 1041; тел.: (8-0512) 41-60-48, моб.: 8-050-136-07-40).

Претензії кредиторів приймаються протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Повідомляємо про скликання чергових зборів акціонерів ЗАТ «Дніпровська Пристань»,

що відбудуться 01 лютого 2008 р. о 16 годині за адресою: м. Київ, вул. Прорізна, 4, 3-й пов., оф. 21.

ПОРЯДОК ДЕННИЙ:

1. Погодження передачі акціонерами Товариства в заставу акцій ЗАТ «Дніпровська Пристань» в кількості 1 000 (одна тисяча) штук для забезпечення виконання зобов'язань за кредитом, що буде наданий ТОВ «УніКредит Банк» на користь ЗАТ «УКРПАНГРУП» та для забезпечення виконання зобов'язань ТОВ «Призма Бета» згідно кредитного договору №677-СВ від 14 серпня 2007 року, що укладений ТОВ «Призма Бета» з ТОВ «УніКредит Банк» та Естонським відділенням УніКредит Банк.
2. Звіт Генерального директора про результати фінансово-господарської діяльності за 2007 рік і затвердження річного звіту.
3. Затвердження звіту та висновків Ревізійної комісії.
4. Визначення порядку покриття збитків за 2007 рік.

Інформація про припинення діяльності Відкритого акціонерного товариства «Донбассантехмонтаж».

Ліквідаційна комісія ВАТ «Донбассантехмонтаж», код ЄДРПОУ 01414815, фактична адреса: Україна, 83086, м. Донецьк, вул. Артема, б. 41, юридична: 83062, м. Донецьк, вул. Ткаченка, б. 142, повідомляє, що 11 грудня 2007 р. загальними зборами акціонерів було прийнято рішення про припинення діяльності шляхом його ліквідації, у зв'язку з недоцільністю діяльності Товариства.

Строк для прийняття претензій кредиторів ВАТ «Донбассантехмонтаж» встановлено у 2 (два) місяці з моменту оприлюднення інформації про його ліквідацію.

Порядок подачі претензій кредиторів ВАТ «Донбассантехмонтаж»: претензії кредиторів ВАТ «Донбассантехмонтаж» приймаються у письмовій формі на ім'я голови ліквідаційної комісії від юридичних осіб - за підписом уповноваженої особи, скріпленою печаткою, з підтверджувальними документами, щодо кредиторської заборгованості ВАТ «Донбассантехмонтаж», для фізичних осіб - за підписом уповноваженої особи з наданням ідентифікаційного номеру та підтверджувальних документів, щодо кредиторської заборгованості ВАТ «Донбассантехмонтаж» за адресою: 83058, м. Донецьк, вул. Переїзна, б. 2, другий поверх.

За додатковою інформацією при припиненні діяльності шляхом ліквідації ВАТ «Донбассантехмонтах» необхідно звертатися до голови ліквідаційної комісії ВАТ «Донбассантехмонтаж» - Горбатюк Романа Миколайовича за телефоном (062) 304-42-28.

Постановою Господарського суду Донецької області (83048, м. Донецьк, вул. Артема, 157) від 05.12.07 р. за справою №45/43б Виробничо ремонтне-житлове об'єднання Костянтинівського міськвиконкому (85114, Донецька обл., м. Костянтинівка, пр-т Ломоносова, 101-а, код 03364702) визнано банкрутом та відкрита ліквідаційна процедура.

Ліквідатором призначена Дрюк Надія Олексіївна - ліцензія АБ №116054 (84313, м. Краматорськ, вул. Південна, 21, офіс ПП «Фірма Експерт», тел.: 8 (0626) 44-23-25).

15.01.2008 року о 15:30 в Окружному адміністративному суді м. Києва (м. Київ, вул. Десятинна, б. 4/6, каб. 13) буде розглядатись справа № 11/126 за позовом ДПІ у Дніпровському районі м. Києва до Андріяки Валентина Івановича про стягнення податкового боргу.

15.01.2008 р. о 15:50 год. в Окружному адміністративному суді м. Києва (м. Київ, вул. Десятинна, б. 4/6, каб. 13) буде розглядатись справа 11/130 за позовом ДПІ у Дніпровському районі м. Києва до Тележнікова Сергія Валерійовича про стягнення податкового боргу.

15.01.2008 р. о 15:40 год. в Окружному адміністративному суді м. Києва (м. Київ, вул. Десятинна, б. 4/6, каб. 13) буде розглядатись справа № 11/129 за позовом ДПІ у Дніпровському районі м. Києва до Ноги Валентини Михайлівни про стягнення податкового боргу.

15.01.2008 р. о 15:20 год. в Окружному адміністративному суді м. Києва (м. Київ, вул. Десятинна, б. 4/6, каб. 13) буде розглядатись справа № 11/125 за позовом ДПІ у Дніпровському районі м. Києва до Сізика Олександра Миколайовича про стягнення податкового боргу.

15.01.2008 р. о 15:10 год. в Окружному адміністративному суді м. Києва (м. Київ, вул. Десятинна, б. 4/6, каб. 13) буде розглядатись справа № 11/124 за позовом ДПІ у Дніпровському районі м. Києва до Сушко Анастасії Вадимівни про стягнення податкового боргу.

Загублену ліцензію Серія АВ №307463 Державного департаменту з питань банкрутства на здійснення діяльності арбітражного керуючого, що видана Свінціцькому Анатолію Володимировичу вважати недійсною.

Смілянське підприємство ТОВ «Смілаенергопромтранс» виконує комплекс робіт по монтажу турбогенератора потужністю 2.5 М вт для виробництва електричної та теплової енергії.

Термін введення в експлуатацію лютий 2008 року.

Загублену ліцензію Серія АВ №307374 Державного департаменту з питань банкрутства на здійснення діяльності арбітражного керуючого, що видана Лінкевичу Олегу Миколайовичу вважати недійсною.

15.01.2008 р. о 16:00 год. в Окружному адміністративному суді м. Києва (м. Київ, вул. Десятинна, б. 4/6, каб. 13) буде розглядатись справа № 11/131 за позовом ДПІ у Дніпровському районі м. Києва до Несторова Ігоря Олександровича про стягнення податкового боргу.

Втрачене свідоцтво платника податку на додану вартість №84130160 від 03.11.2004 р. на приватного підприємця Августіновича Петра Федоровича - вважати недійсним.

Господарський суд м. Києва (01030, м. Київ, вул. Б. Хмельницького, 44-6) постановами визнав банкрутами та відкрив ліквідаційну процедуру по справам:

№ 15/594-б від 23.08.2007 р. ТОВ «Стела» (04205, м. Київ, пр-т Оболонський 23-а, код 31903144);

№ 24/393-б від 25.07.2007 р. ТОВ «Українська металопостачальна компанія» (04205, м. Київ, пр-т Оболонський 23-а, код 31521229);

№ 15/870-б від 09.11.2007 р. ТОВ «НВО «Укрпромвпровадження» (04201, м. Київ, вул. Полярна, 11, кв. 12, код 21598993);

№ 15/872-б від 09.11.2007 р. ПП «Парітет Плюс» (04211, м. Київ, вул. Лайоша Гавро, 14, 21675475);

№ 28/472-б від 13.11.2007 р. ТОВ «Фірма Інтерресурси» (04209, м. Київ, вул. Героїв Дніпра, 67, код 32663350);

№ 15/907-б від 12.12.2007 р. СПД — фізична особа Тараненко Сергій Іванович (04209, м. Київ, вул. Озерна, 24, кв. 13, код 2544915277);

№ 15/906-б від 12.12.2007 р. ТОВ «Юккаб» (04209, м. Київ, вул. Богатирська 6, кв. 8, код 19030423).

Ліквідатором банкрутів призначено Щербаня О. М., ліцензія АБ № 271582 від 30.11.2005 р., поштова адреса: 01030, м. Київ, а/с 157.

Ухвалою Господарського суду Полтавської обласі (36000, м. Полтава, вул. Зигіна, 1) від 26 жовтня 2007 року по справі № 4/161 порушено провадження у справі про банкрутство ПП Киричок Олег Миколайович (36000, м. Полтава, пров. Космічний, буд. 6, кв. 32, ідентифікаційний номер 2554716334).

Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Васіна Євгена Євгеновича (ліцензія серія АБ № 271528 від 15.11.2005 р., адреса: 36004, м. Полтава, пр-т Вавилова, 5, кв. 11).

Претензії кредиторів та заяви можливих санаторів приймаються протягом 30 (тридцяти) календарних днів з дня опублікування даного оголошення.

Ухвалою господарського суду Одеської області (65029, м. Одеса, пр. Шевченка, 29) від 06.12.2007 р. по справі №7/341-07-8515 порушена процедура банкрутства Українсько-іорданського спільного підприємства з іноземними інвестиціями «Фірав», код ЄДРПОУ 23214241, вул. 25-ї Чапаївської дивізії, 56/39, м. Болград Одеської області, р/р №26000001096001 в Філії ВАТ КБ «Надра» Одеське РУ, МФО 328975, код банку 13905791.

Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Брикульського Валерія Тимофійовича (ліцензія серії АБ №216840 від 16.03.2005 р., 65113, пр-т А. Глушко, 5, корп. В, кв. 56, тел.: 8-0482-30-99-47).

Кредиторські вимоги до підприємства приймаються протягом 30 днів з дня опублікування даного оголошення.

Ухвалою Господарського суду Запорізької області (69001, м. Запоріжжя, вул. Шаумяна, буд. 4) від 05.11.2007 р. порушено провадження у справі №19/231/07 про банкрутство Товариства з обмеженою відповідальністю «ЕТАЛОН-1» (код ЄДРПОУ 33157569), яке розташоване за адресою: 70542, Запорізька область, Оріхівський район, с. Кірове, вул. Степова, буд. 1-А, р/р 26008055880106 у Запорізькому РУ ПриватБанка, МФО 313399.

Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Архипова Юрія Івановича, ліцензія АБ №176276 від 30.09.2005 р. (адреса: 69013, м. Запоріжжя а/с 3333), телефон: 8 (050) 341-98-59.

Претензії кредиторів приймаються протягом 30 днів з дня опублікування оголошення.

Постановою господарського суду Івано-Франківської області (76000, м. Івано-Франківськ, вул. Шевченка, 16) від 29 листопада 2007 р. по справі №Б-7/235 визнано банкрутом Закрите акціонерне товариство «Магній», 77300, м. Калуш Івано-Франківської області, код 31587185, р/р 26002052500933, МФО 336677, код 31587185 в ПриватБанку м. Калуш та введено ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначено Гошовську Олену Вікторівну (ліцензія Державного департаменту з питань банкрутства серії АВ №347255 від 19.10.2007 р., Львівська обл., м. Стрий, вул. Січових Стрільців, 10, кв. 82).

Заяви кредиторів приймаються протягом тридцяти днів від дня опублікування оголошення.

Ухвалою господарського суду Сумської області (40011, м. Суми, вул. Рибалко, 2) від 04.09.2007 р. порушено провадження у справі про банкрутство №8/330-07 по Приватному підприємству «Ітака» (40035, м. Суми, вул. Д. Коротченко, 18, кв. 44, код 31787304, р/р №26002003780001 в ФАКБ «Надра» Сумського РУ «Слобожанщина», МФО 337535).

Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Наумову О. В. (ліц. АБ №216964 від 27.04.05 р.; 40030, м. Суми, вул. Петропавлівська, 96, оф. 66).

Заяви кредиторів приймаються протягом тридцяти днів від дня опублікування оголошення.

Господарський суд Волинської області (м. Луцьк, пр. Волі, 54-а):
- постановою від 05.12.2007 р. по справі №4/101-Б визнав банкрутом ТзОВ «Мірра» (м. Луцьк, вул. С. Коновальця, 8/6, код 31011300) та відкрив ліквідаційну процедуру, ліквідатором призначено арбітражного керуючого Темчишина В. П., ліцензія АВ №158360 від 27.11.06 р.

Правління ВАТ "Автотранссервіс" (надалі - "Товариство")

повідомляє, що позачергові загальні збори акціонерів товариства відбудуться 05 лютого 2008 року о 11:00 годині за адресою: м. Київ, вул. Кіквідзе, 17.

ПОРЯДОК ДЕННИЙ:

1. Обрання Голови та Секретаря загальних зборів акціонерів Товариства.
2. Затвердження нової редакції Положення про Загальні збори акціонерів Товариства.
3. Затвердження нової редакції Статуту Товариства.
4. Скасування діючого у Товаристві положення про Наглядову раду Товариства.
5. Скасування діючого у Товаристві положення про правління Товариства.
6. Скасування діючого у Товаристві положення про ревізійну комісію Товариства.
7. Переобрання членів Наглядової ради Товариства.
8. Переобрання членів Ревізійної комісії Товариства.
9. Переобрання Голови та членів правління Товариства.
10. Про затвердження рішення Наглядової ради Товариства про передачу реєстру власників іменних цінних паперів (акцій) Товариства та про передачу реєстру власників іменних цінних паперів (акцій) Товариства незалежному реєстратору - ЗАТ "Народні реєстри" (місцезнаходження: 79021, м.Львів, вул. Кульпарківська, 93) та затвердження умов договору на ведення реєстру.
11. Про передачу в іпотеку нерухомого майна, що належить Товариству.
12. Про затвердження угод, укладених Товариством.

Реєстрація акціонерів та їх представників провадитиметься з 10:00 год. до 10:45 год. за вказаною адресою.

Для участі у зборах необхідно мати:
- документ, що посвідчує особу акціонера або довірену особу;
- доручення на право участі для повноважних представників акціонерів.

ЕНЕЇДА — МЕТРОПОЛІЯ ШУМЕРУ І ТРОЇ

Українська батьківщина світових релігій

Історики стверджують, що на території України розташований найстаріший (XII—III тис. до н. е.) храм планети — Кам'яна Могила/Шу-Нун, навколо якого формувалося перше протодержавне утворення предків сучасних українців.

За свідченням дослідників «доісторичних» цивілізацій (росіянина Л. Васильєва і українців О. Крижанівського та О. Білоуська) храм в ті часи був не тільки місцем звернень до Бога. Він водночас був і певним адміністративно-політичним та державотворчим чинником: резиденцією вищої жрецької та світської еліти, зерносховищем, науковою обсерваторією, школою, майстернею для виготовлення мідної (згодом — бронзової та залізної) зброї і знарядь праці. А на Стародавньому Сході храм був ще й тюрмою для рабів, що працювали на потреби храму.

Аналіз базових міфів провідних світових релігій показав, що практично всі вони ґрунтуються на міфах української Кам'яної Могили/Шу-Нун, які старші за міфи Авести *(зороастризм)*, Ригведи *(індуїзм)* чи Біблії *(юдаїзм, християнство)* на кілька тисяч років!

Те саме — і з релігійними символами.

Як свідчить В. Мойсеєнко, нещодавно у Львові археологи знайшли зображення **гілки** (символізує *істинність*) і **хреста** *(символ правителя або головного заняття)*, які були нанесені на ріг північного оленя ще в XIII—XII тис. до н. е. (за 10 тисяч років до утвердження цього символу в християнстві)!

А, починаючи з VI тис. до н. е., ми у великій кількості зустрічаємо на керамічних виробах трипільців зображення **хрестів, тризубів—берегинь** *(символів язичництва, а згодом — християнства)*, **півмісяців** *(іслам)* та символів **Інь і Янь** *(конфуціанство)*.

Тому-то й не варто дивуватися твердженню російського дослідника В. Дьоміна: «Археологічні і археографічні пам'ятки однозначно підтверджують генетичну спорідненість доіндоєвропейської, протокитайської і древньоєгипетської культур».

Додавши до цього свідчення істориків та археологів В. Даниленка, В. Верстюка, О. Дзюби та В. Репринцева, що індоєвропейська спільнота сформувалася на території сучасної України у 10—7 тис. до н. е., ми маємо підстави для висновків, що **Україна, насправді, є прабатьківщиною більшості світових релігій!**

Храм Хаджар Ім

Енеїда

Мідно-кам'яний вік (VI тис. до н. е.) в науковому середовищі прийнято іменувати **енеолітом**. Ви не задумувалися, чому?..

Римський історик Т. Лівій (I ст.) писав про заснування столиці Римської імперії нащадками *троянського царя* **Енея.** Цікаво, чи не так, столиця величної імперії була заснована не корінним етносом?..

Перші 260 років в Римі царювали не місцеві аборигени — *латини*, а *етруски* (як свідчить І. Кузич-Березовський, вихідці з України).

А перші 300 років існування Римської імперії, як свідчить Дж. Шира, державною мовою в імперії була грецька мова...

І до всього цього спитаємо себе: «Чому це ісландський історик С. Стурлусон (XII ст.) у своїх сагах називав Європу — **Енеєю?**

Пояснити такий «випадковий» збіг допоможуть матеріали печерних архівів Кам'яної Могили/Шу-Нун, в яких згадується Бог-творець **Енліль**.

Розшифровка цих архівів російським шумерологом А. Кифішиним дала йому підстави зробити висновки, що цивілізація Кам'яної Могили *(праукраїнська цивілізація)* була «метрополією» і Шумера, і багатьох інших центрів «писемних культур».

А, враховуючи роль Бога-творця **Енліля** (творець-родоначальник!), ми маємо підстави вважати, що наші предки цілком могли називати свою країну **Енеїдою** *(країна Енліля?)*, оскільки в прадавні часи існувала традиція називати рід, плем'я, країну за іменем свого бога, жреця, вождя.

Додамо лише, що в перекладі з латини ім'я **Еней** означає — *мідний* (той, що знав мідні технології?)...

Шумер

Ім'я цього ж Бога **Енліля** згадується і в історико-археологічних пам'ятках Шумерської цивілізації (V—III тис. до н. е.), що була розташована в басейні річок Тигр і Євфрат (сучасний Ірак).

Царі в стародавньому Шумері носили титул **енсі,** хоча використовувався й титул **лугаль** (від їхнього походження з Лугані?). Титул **енсі**, як свідчать учені, був вагомішим.

Із Запоріжжя чи Луганщини були родом шумерські царі — справа непринципова. Все це — Україна, в якій життя не переривалася щонайменше 40 тисяч років, у той час як північ Європи **(Еней)** ще 10 тисяч років тому була схожа на сучасну Антарктиду з 2-кілометровим шаром льоду над поверхнею землі.

Відомий російських знавець Стародавнього Сходу Л. Васильєв стверджував, що загадка шумерів і досі не розгадана і що «...шумерська мова значно відрізняється від групи семітських мов, поширених серед більшості древніх мешканців близькосхідної зони».

Також свого часу доведено (Е. Церен), що корінні шумери були негроїдного типу, а в царських могильниках археологи знайшли осіб «нордичного» (читай — арійського) типу.

Більше того, шумерських царів в останню путь «чомусь» проводжали на санях (як, до речі, і перших єгипетських фараонів). Цікавий «національний звичай» в країні, де не буває снігу, чи не так?..

Отже, Л. Васильєв *(який довів, що арії у II тис. до н. е. вийшли з берегів Дніпра)* свідчить, що шумери — не є аборигенами Двохріччя. Е. Церен додає, що шумерська еліта була «нордичного» типу. А А. Кифішин доводить вторинність шумерської культури стосовно культури праукраїнської (**Енеїди. — В. Б.**).

Висновок — на поверхні: **малою батьківщиною арійської еліти шумерів була територія сучасної України!**

Троя

Стародавній Шумер, на думку А. Кифішина, вплинув на культурне життя **Трої,** оскільки порівняльне дешифрування шумерських і троянських текстів засвідчило: «... Троянські надписи епохи Трої II (2600—2450 рр. до н. е.) мають явні ознаки спорідненості з протошумерськими». *(Від себе підкреслимо, що шумерські тексти — старші).*

Можливо, це суто географічні та лінгвістичні «випадковості»?.. Аж ніяк! Результати археологічних досліджень, проведених в Малій Азії/Анатолії **(Троя!)**, Сирії (Угарит), на Кіпрі, Сардинії (Італія), в острівній (Крит, Родос) і материковій Греції та в Єгипті (Луксор) свідчать про протилежне.

Як довів археолог В. Клочко, характер знайденої та викарбуваної на рельєфах будинків та гробниць в цих країнах зразків зброї (круглі щити, списи і короткі, заточені з обох боків мечі) однозначно свідчить про її походження з Північного Причорномор'я *(Сабатинівська археологічна культура)!*

А згадана вище Сабатинівська археологічна культура (Кіровоградська, Миколаївська, Одеська області), як свідчить О. Білоусько, є прямою спадкоємицею *трипільської культури.*

І в цьому зв'язку навряд чи є випадковістю, що археологічна наука серед восьми локальних груп трипільської культури, зокрема, виокремлює і *Троянівську локальну групу трипільської культури* (та сама Кіровоградська область!).

У свою чергу, не зайвим буде нагадати, що **Троя** (III тис. до н. е.) була заснована значно пізніше виникнення трипільської культури (VI тис. до н. е.).

До речі, ще в 1903 р. З. Рагозіна писала, що напівбожественний герой античних міфів Геракл є «перетвореним типом вавілонського *(постшумерського.* — **В. Б.**) Гільгамеша». Отже, А. Кифішин своїми розшифровками лише під-

Храм бога Трояна в м. Бергам (колишній Пергамон) в Анатолії (сучасна Туреччина).

"Еней був парубок моторний
І хлопець хоть куди козак..."

(І.Котляревський).

твердив те, що неупереджені історики знали ще більш як 100 років тому!

Але тут ідеться не лише про археологічну, лінгвістичну, а й релігійно-міфологічну спорідненість. Надписи в одній з печер Кам'яної Могили зберегли міф про Троянську війну: про десятилітню війну двох родів, про царство мишей, про «вигнаних жінок».

Змісти міфів схожі, але запорізький текст є старшим щонайменше на дві тисячі років за троянський (античний) міф! Неймовірно — Трої ще немає, а міф про троянську війну вже є!..

Взявши до уваги, що **троянці були вихідцями з України,** все стає на свої місця. Вони прийшли в Анатолію (сучасна Туреччина) із своїми міфами, формами суспільного устрою та матеріальної культури.

Отже, *Троянська війна відбувалася не в Трої (Анатолії), а в Приазов'ї?* Принаймні стає зрозумілим, чому амазонки допомагали троянцям у війні з ахейцями — одним з основних богів у «матріархалок»-амазонок був бог **Троян!**

Чому Троя?

У споріднених зв'язках українців і троянців можна переконатися, звернувшись до відомої літературно-історичної пам'ятки «Слово о полку Ігоревім». Руські князі там, зокрема, іменуються автором Дажьбож'їми онуками. А сам князь Ігор — **онуком Трояна!**

Отже, все стало на свої місця. Троянське плем'я, що заселило свого часу Анатолію *(там і досі в місті Бергам/Пергамон стоїть храм бога Трояна),* теж походить від племінного бога Трояна, як і ті українці, що залишились на своїй прадавній землі — Україні!

А сам бог **Троян** був водночас богом землі, підземелля і неба *(ще один символ тризуба?).* І хтозна, чи не він спорудив знамениті **Троянові** вали, що боронили стародавню Україну від ворогів?.. І чому це прізвище **Троян** і досі так поширене в Україні?...

«Випадковість»? Навряд чи, оскільки наявність більш як трьох фактів швидше свідчить про тенденцію.

Двометрова статуя богині родючості.

У будь-якому випадку висновки російського сходознавця А. Кифішина слід визнати обгрунтованими: Троя, будучи певною правонаступницею Шумеру *(який успадкував культуру Енеїди),* «запозичила» елементи своєї релігійно-філософської культури Стародавньому Єгиптові та Античній Греції.

Таким чином, ми переконуємося, що між **Енеїдою, Шумером, Троєю, Єгиптом, Грецією і Римом історія протягнула міцний цивілізаційний ланцюг. І на ньому явно проглядається родовий штамп «maide in Ukraine»!**

Валерій БЕБИК,
доктор політичних, кандидат психологічних наук, проректор з інформаційно-аналітичної роботи Університету «Україна».

Роксолана: міфи і історія

Ця історія мала б вигляд мильної опери, якби не була правдою. Майже півтисячу років тому наймогутніший правитель Турецької імперії Сулейман I закохався у полонянку — галицьку дівчину, яку придбали для його гарему на невільничому ринку у місті Кафі. Ця дівчина так оволоділа душею султана, що він забув про інших жінок, згодом взагалі ліквідував гарем і улюбленою та єдиною дружиною для нього до кінця днів залишалася Роксолана, як називають її українці. Що це за дівчина? Звідки вона взялася? Як вдавалося їй понад три десятиліття залишатися однією з найвпливовіших постатей Турецької імперії? Про все це чи не найкраще з сучасних дослідників знає відомий прикарпатський історик академік Володимир Грабовецький, який ось уже понад півстоліття намагається проникнути у таємницю цієї легендарної жінки.

Хрещене ім'я Роксолани — невідоме

— Володимире Васильовичу, коли Роксолана оволоділа і вашими думками?

Вперше я почув це ім'я ще малим хлопцем. Якось на весіллі мама залюбувалася нареченою і промовила, що вона така красна, як Роксолана. "А хто така Роксолана?" — зацікавився я. Мама відповіла, що то дівчина з Рогатина, яка потрапила в полон до татар, а потім стала дружиною турецького султана. Відтоді мені дуже хотілося дізнатися про неї більше. Уже у студентські роки я написав невеличке дослідження про Роксолану, у 1993-му видав скромну брошуру "Роксолана в історії", а у 2004-му доповнив її ілюстраціями і перевидав під назвою "Роксолана-Хуррем та її історична доля".

— Чи багато вдалося за цей час віднайти історичних джерел, в яких би згадувалася Роксолана?

— На жаль, і мої пошуки, і пошуки інших науковців (а в цій царині, зокрема, найбільше попрацював видатний український тюрколог і сходознавець Агатангел Кримський — автор "Історії Туреччини", львівський вчений Я. Кісь) показали, що історичних матеріалів з цієї теми надзвичайно мало. По суті, маємо лише одне першоджерело, яке вказує, що вона дочка попа з Рогатина. Про це писав тодішній польський посол поет-історик Самуїл Твардовський. Він дивувався, як це такий величний султан Сулейман I, якого європейці називали Пишним або Великим, Величавим, перед яким падали ниць правителі багатьох країн, "дався водити себе за ніс", як він писав, "убогій дівчині" з Рогатина. Більше того, всупереч мусульманським звичаям і законам ця дівчина стала його першою дружиною.

— Однак, незважаючи на мізерну кількість історичних документів, мало хто нині не чув про Роксолану.

— Це більше завдяки легендам та художнім творам, зокрема, історичним романам Осипа Назарука і Павла Загребельного та відомому телесеріалу. Однак мушу зауважити, що фантазія і домисли в цих творах далеко відірвалися від документального підгрунтя.

— Що ж є правдою, а що вигадкою? Ось про Роксолану кажуть, що її справжнє прізвище — Настя Лісовська. Це так?

— На жаль, ми не знаємо досі ні хрещеного ім'я, ні прізвища цієї дівчини. Щодо Насті Лісовської, то її придумали письменники, які, звичайно ж, мають право на домисли. І з'явилося це ім'я тільки в середині XIX століття. Ні у галицьких гродських книгах, ні у земських актах кінця XV — початку XVI ст., які я тисячами переглянув, не знайдено жодної згадки про якийсь рід Лісовських. А у повідомленнях венеціанських послів зі Стамбула того періоду її називають Гасекі Хуррем, що у перекладі з турецької означає Весела (Радісна) Султанша, або ще Росса, Роса, Русса. Посли звернули увагу на жінку з Європи, яка раптом з'явилася у стамбульському гаремі серед переважно азійських представниць. Звісно, що вона заінтригувала. Власне, з їхніх донесень Європа й довідалася про Роксолану.

— А чому в Європі султаншу називали Роксоланою?

— Це ім'я походить від назви античного міста Роксолани, яке існувало з VI століття до нашої і до III століття нашої ери на березі Дністровського лиману біля теперішнього села Роксоланія Овідіопольського району Одеської області. Турки тоді зазвичай називали всі території України, а особливо західної, Роксоланією, а вихідців з неї — роксоланами. Ця назва прижилася і при європейських дворах. Тож не дивно, що до дівчини, яка походила з цього краю, причепилося це ім'я. Думаю, вона навіть сама не знала, що її називають Роксоланою. Бо, як я вже казав, її звали Гасекі Хуррем.

— Що відомо про обставини, за яких ця дівчина потрапила до султанського гарему?

— Ми можемо достеменно говорити лише про історичне тло, на якому відбувалися події. Як відомо, Турецька імперія тоді була така велика, що навіть пішла поголоска, ніби сонце тут сходить і заходить. Вона підкорила понад 30 країн і простягалася на три континенти — Азію, Африку і Європу. Найбільшої могутності турки досягли, коли на престол зійшов султан Сулейман I — молода, але досить освічена людина, вихований в дусі східних культур, знавець арабської і перської філософій, грізний правитель, у якого були амбітні плани захопити всю Європу і навіть перенести столицю своєї імперії у Варшаву, Рим або Париж. Уже за Сулеймана турки захопили Белград, у 1526 році розгромили угорські війська на чолі з Людовіком II, а також блокували столицю Габсбургів Відень. Васалом Туреччини було Кримське ханство, де владарювала династія ханів Гіреїв. Однак турки залишили за собою лише велику фортецю Кафу (сучасна Феодосія), яку українці пізніше прокляли, бо тут був найбільший невільничий ринок. Татари весь час нападали на українські землі, що було вигідно туркам. Відомо, що у 1520 році вони вчинили великий набіг на Україну, в тому числі й на Рогатин, де в той час була невелика фортеця, яка не могла протистояти фанатичній орді. Вочевидь, тоді Роксолана й стала бранкою, яку разом з іншими невільниками пригнали до Кафи. Тут їх сортували, і красунь віддавали в спеціальні школи, вчили музиці, танцям, а часом різних наук і мов, аби потім якнайдорожче продати у гареми високих турецьких чиновників. Можна припускати, що такий шлях пройшла й Роксолана, перш ніж потрапити до султанського гарему.

Султан любив бранку з Рогатина до останніх днів

— Як ви думаєте, Роксолану вибрали в гарем за вроду?

— Ви знаєте, у науковців нема єдиної думки на цей рахунок, бо з портретних зображень невідомо, які з них документальні, а які уявні. Придворні ж султана переказували, що вона була негарна, маленького зросту, але дуже граціозна. Та вони, мабуть, підходили до неї зі східними мірками краси, де цінувалися гарячі очі, жагучі вуста, розкішні форми тіла. А в Роксолани була слов'янська краса, яка поєднувалася з добротою, ніжністю, жіночністю, великим розумом та погідною теплою, радісною вдачею, недарма ж її прозвали Веселою Султаншею. Тож не дивно, що султан так її любив, навіть у зрілому віці, про що є свідчення сучасників.

— Є якісь підстави вважати, що це було взаємне кохання, а не кохання невільниці до свого володаря?

— Думаю, вони любили один одного. Венеціанські посли писали, що Сулейман був гарним, з довгою шиєю, орлиним носом, тонкою бородою, меланхолійним поглядом. Додайте до цього його славу і могутність. На яку дівчину це не подіє? Та й, швидше за все, для Роксолани це була перше кохання, бо науковці дають їй 14, 15, а то й 13 років, коли її взяли в полон. А перше кохання -- то, як відомо, невідчепне на все життя.

— Коли Роксолана вперше привернула до себе увагу знаті?

— У стамбульському дворі раптом стався випадок, про який згадується у посланнях тогочасних послів. Сулейман мав гаремну жінку, якусь черкеску, яка народила від нього сина Мустафу. Коли Сулейман запізнався з Роксоланою, то черкеска страшно ревнувала, бо султан більше не запрошував її в свої покої. Почалися різні інтриги. Якось черкеска ввірвалася до кімнати Роксолани і почала обзивати її "купленим м'ясом", очевидно, натякаючи, що ту купили на невільничому ринку. Про цей скандал старший євнух доповів Сулейманові. Той викликав жінку до себе, але вона не могла втихомиритися. І тоді Сулейман розпорядився відіслати її до сина, який був намісником у Магнезії, де й загубилися її сліди.

— Таким чином дорога до серця султана була розчищена?

— У Сулеймана ще залишався син, якого він проголосив своїм престолонаступником. Коли Роксолана народила Селіма, їй, як кожній матері, хотілося бачити свого сина на престолі. Невідомо, яку роль зіграла вона в подальших подіях, але до султана стали доходити чутки, що його син Мустафа задумав скинути батька з трону. Тоді Сулейман сам з військами пішов у Малу Азію, викликав Мустафу і наказав його задушити. А після цього проголосив Селіма, сина Роксолани, своїм наступником. Та це виявився невдалий правитель. Саме при ньому почався занепад Турецької держави.

— Як при дворі пояснювали таке сильне кохання султана до Роксолани?

— Підозрювали, що вона кидає на нього якісь чари. Навіть у листі одного посла йдеться про м'ясо гієни, яке буцімто вона використовує з цією метою. Бо й справді дивно -- до кінця життя Сулейман не мав іншої жінки, окрім Роксолани. А коли у 1558 році вона померла, побудував для неї розкішний мавзолей, який оздобив її улюбленим дорогоцінним камінням. Ця єдина гробниця, збудована у Туреччині на честь жінки, і нині стоїть у Стамбулі. А поряд з нею -- мавзолей самого Сулеймана.

Пролити світло можуть турецькі архіви

— Володимире Васильовичу, а чи відповідають дійсності перекази, що Роксолана мала вплив на зовнішню політику Туреччини і завдяки їй зменшилися набіги на Україну?

— Те, що кількість турецько-татарських розбоїв у 30—50-х роках XVI ст. зменшилася, це факт. Але причиною цього могли стати і те, що в Бахчисараї почалася гризня між Гіреями — претендентами на ханський престол. Та й Сулейман налагодив добросусідські відносини з польським королем, якому тоді належала більша частина українських земель. Я читав два листи Роксолани до польського короля, в яких вона гарними мовними зворотами запрошувала його до себе у гості.

— Якщо Роксолана так рано втратила батьківщину, чи могла вона її пам'ятати, а отже, і переживати за її долю?

— Думаю, що вона не могла забути рідні місця. Адже дитинство є дитинство, воно ніколи не забувається. Але такі страшні були мусульманські закони, що вона не могла показувати своїх почуттів чи відкривати комусь свою душу. Тому ми можемо про це лише здогадуватися.

— Турецькі архіви не могли б пролити більше світла на всі ці питання?

— Мені не раз хотілося поїхати з цією метою до Стамбула. Якось і нагода трапилася — мене запросили туди виступити на міжнародній конференції, присвяченій 400-річчю з дня народження Богдана Хмельницького. Однак так сталося, що мою доповідь про козацтво там зачитав мій колишній студент, нині науковець Ферхад Туранли. Повернувшись, він розповідав, що архіви там розсіяні, невпорядковані, тому в них можна ще багато чого знайти. Вірю, що в майбутньому вони розкриють багато таємниць.

— А з турецьких дослідників ніхто не зацікавився цією темою?

— Поки що ні, бо то уже проникло б до нас. А я вже застарий, аби робити такий далекий вояж. Та мрію ще перевидати свою книгу "Роксолана-Хуррем та її історична доля" турецькою та англійською мовами, гарно її проілюструвати, а потім влаштувати міжнародну конференцію. Бо всі зачитуються художніми творами про Роксолану, а мені б хотілося відтерти її образ від усіляких нашарувань.

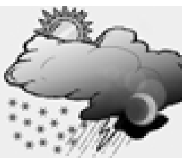
— Як ви думаєте, чи заслуговує ця жінка на те, аби її пам'ятала Україна?

— Безперечно. У 1999 році у місті Рогатині громадськість відкрила на її честь пам'ятник. Однак і досі у нас нема музею Роксолани, лише створена невеличка експозиція. Отож після виходу ілюстрованої книжки планую зібрати всі матеріали і просити керівництво області зробити такий музей в Івано-Франківську. Бо з нашого Прикарпаття вийшли дві такі легендарні жінки — рогатинська дівчина Роксолана та Ярославна — донька галицького князя Ярослава Осмомисла, дружина путивльського князя Ігоря, яка згадується в поемі "Слово о полку Ігоревім".

Дарина НАЗАРЧУК.

Івано-Франківськ.

На знімку: Роксолана. Художник Михайло Фіголь.

20 грудня **в Україні без істотних опадів, на дорогах ожеледиця. Температура вночі 0—5° морозу, в Криму, на півдні Лівобережжя та Прикарпатті місцями до 9° морозу, в Карпатах 10—13° морозу; вдень від 2° морозу до 3° тепла, на півдні Криму та Одещини до 6° тепла.**

■ З УСЬОГО СВІТУ

Ринок жуків

Важко перелічити усі види ринків, що існують на світі. Але єдиний і неповторний серед них, мабуть, лише токійський ринок жуків. Щоправда, продаються там не тільки вони, а й інші представники світу комах: гусениці, метелики. Покупці приїжджають на ринок жуків з усіх кінців Японії, бо де ще ентомологи-аматори можуть знайти для своїх колекцій екзотичні заморські екземпляри. До того ж рідкісні комахи продаються з аукціону і коштують більше ста тисяч ієн. Однак найжвавіша торгівля (а з нею і найбільші прибутки торговців) буває перед початком навчального року, коли туди прямують тисячі школярів. Адже їм на час канікул дають завдання зібрати колекцію комах, і для багатьох дітей, що залишаються в місті, єдиний вихід — купувати їх на ринку жуків.

Закон є закон

Скільки не пиши про курйозні закони, що існують у США, а все одно — мало. Чи спадало вам коли-небудь на думку напоїти слона... пивом? Якщо ви живете в місті Натчез (штат Міссісіпі), то ліпше, щоб про це ви й не думали: бо це — абсолютно протизаконно. Або от ще: не дай Боже парафіянинові в місті Омасі чхнути в церкві, навіть якщо в нього хронічна нежить, — його негайно заарештують. Такий закон. У Джефферсон-Сіті категорично заборонено «скажено» скакати на... бику. У місті Денісон (штат Айова) не варто дражнити ув'язнених крізь грати — можеш сам там опинитися. У штаті Нью-Джерсі не можна розводити курчат — у чому ви подумали? — у пляшках! Закони міста Топіка забороняють тримати в будинку більше як п'ять кішок. Але, мабуть, усе перевершило одне з міст у Каліфорнії. Тут можна «заробити» штраф, якщо кататимешся на велосипеді у... плавальному басейні.

За прикладом давніх майя

Ці змагання проводять у Гватемалі щоосені. Незвичайні вони хоча б уже тому, що ведуть свою історію з часів майя. А полягають вони в киданні каміння із спеціального пристрою — бойової зброї могутніх колись індіанців Центральної Америки. Камінь міститься в середній, розширеній, частині пристрою, після чого учасник змагання починає дедалі швидше розкручувати пристрій над головою. Нарешті метальник відпускає один його кінець — і камінь летить у заданому напрямку: чим далі, тим краще. Просто? Тільки на перший погляд. Володіння цією зброєю — мистецтво, а переможці змагань користуються заслуженою шаною.

Люди з подвійною шкірою

Бразильських ковбоїв — бакеро, — що охороняють череду худоби на безкрайніх просторах південноамериканських сертанів, часто називають шкіряними лицарями. Прізвисько стане зрозумілим, якщо придивитися до одягу бакеро. Він такий: довга шкіряна куртка і довгі рукавички, шкіряні бриджі, грубі чоботи (зрозуміло, зі шкіри), важкий шкіряний капелюх, шкіряний фартух, що прикриває ноги вершника. Вигляд завершує шкіряний фартух, що захищає груди коня. Ну чи й не лицар у латах, що виїхав на двобій! Бакеро дійсно завжди готові до бою. Тільки найголовніший «супротивник» — це ті, кого вони покликані охороняти: непокірливі мешканці тутешніх рівнин — домашні, точніше, напівдомашні буйволи.

Підземний орган

Не дивуйтеся, є й такий: єдиний у світі орган, розташований під землею. Знаходиться він у печері Лурей в американському штаті Віргінія. Пульт у нього — як і в будь-якого концертного органа, є, а от труб немає, точніше, замість них використано порожнечу в сталактитових утвореннях. Музичний інструмент так і називається — Великий сталактрубний орган.

Ложки не для їжі

У місті Кимпулунг-Молдовенеск, на півночі Румунії, є, мабуть, єдиний у світі музей дерев'яних ложок. У ньому налічується більш як п'ять з половиною тисяч експонатів. Усі ложки — унікальні, кожна чимось відмінна від іншої. Збирав цю колекцію протягом десятиріч місцевий учитель. Збирав не тільки в Румунії, а й у багатьох інших країнах. Треба врахувати, що найчастіше майстри робили свої ложки не просто для їжі, а й для прикрас жител, вирізали з дерева справжні твори мистецтва, тому художня цінність колекції — чимала.

Мал. Олексія КУСТОВСЬКОГО.

Феноменальний дурень

■ НАВКОЛО КІНО

Частий гість редакції нашого тижневика в 90-ті роки — відомий український радянський кінодраматург Євген Оноприєнко — знав, як уже зазначалося, буквально сотні цікавих кіношних історій, які можна було годинами слухати, як то кажуть, роззявивши рота. «Ви — феноменальна людина!» — завжди чув він після кожної зустрічі. І щоразу Євген Федорович якось невдоволено морщився, а якось не витримав і сказав, що дуже не любить цього слова. І не тільки тому, що він — людина взагалі скромна, а й через те, що з ним пов'язана досить неприємна історія.

— Дощило, — почав свою розповідь співрозмовник, зрозумівши, що без цього свого спогаду ми його не відпустимо, — ми сиділи в сільському готелі й чекали, поки розпогодиться, щоб почати зйомку. Під дощ непогано йшла «Столична», точилася серйозна розмова про мистецтво, про життя. Добре сиділи, аж раптом почули:

— Я, так-перетак, зараз тобі морду наб'ю!

Це водій нашого автобуса чомусь схопив за петельки оператора.

— Що таке, в чому річ? — кинулися ми до них.

— Ви думаєте, що якщо ви — інтелігенція, то можете плювати на робітничий клас, ображати його? — кипів від обурення водій.

А тоді робітничий клас звали не інакше, як «його величність». І от трясе водій оператора, злісно так трясе.

— Та я тебе за образу!..

— Постривай, охолонь, — кажуть йому, — поясни, у чому річ...

— А-а, усі ви такі! Ми, робітничий клас...

— То що він тобі сказав?

— Він мене обізвав... «феноменом»!

— Послухай, так це ж не лайка, це...

— А-а-а! І ви теж? Усі ви однакові! Усі! Поїду до Києва автобусом. Я на вас... Я до ЦК дійду! Я в — газети...

Хоч як заспокоювали шофера — нічого не допомагало. Нарешті, режисер придумав:

— Слухай, — каже, — ти моєму асистентові, Сашкові Кузнєцову, віриш?

— Ну...

— Він спить у номері. Піди, запитай у нього, що таке «феномен».

Асистент спав, як убитий, — бо дуже стомився за ці дні.

Водій почав будити його, штовхаючи в плече, а той...

— М-м-м..., — Сашко перелякано схопився з божевільними очима. — Що, пожежа?!

— Ти мені скажи, що таке «феномен»...

— У Сашка очі на лоба полізли:

— Та пішов ти! — він знову повалився на ліжко і одразу заснув.

А водій заревів, як бик на арені, кинувся назад і став кидати стільці.

— Пішов, так?.. Та я вас!..

Насилу вгамувався. Настав вечір, потім — ранок. І що ви думаєте? Водій заявляє:

— Автобуса не буде! Іду до Києва! Я вам, так-перетак, покажу, як людину праці кривдити!..

Умовляли, уламували. Нарешті, режисер каже:

— Давай так! От ми їдемо на зйомку повз бібліотеку. Зайди туди і запитай.

— Усі ви заодно, і ваша бібліотекарка — теж!

— А ти сам візьмеш словник і прочитаєш.

— Справді?

— Ну...

— Гм, — водій погодився.

Заїхали до бібліотеки, режисер попросив бібліотекарку дати словник, знайшов там слово «феномен» («видатне явище», «унікум» тощо) і докладне його пояснення.

— На, читай! Переконайся!

Шофер узяв. Заглянув у книжку і раптом як закричить:

— А-а, так перетак! — і жбурнув словником по стелажах! Потім зник, волаючи на ходу.

«От чортяка! — подумав режисер. — Що ж його там, у словнику, розлютило?».

Підняв книжку, заспокоїв перелякану дівчину, знову розкрив сторінку на слові «феномен». А там — список прикладів: «феноменальний талант» тощо. Все — дрібним шрифтом. А останній приклад такий (вочевидь, одразу його й прочитав славний представник привілейованого тоді класу) — «феноменальний дурень». Загалом, всі одностайно дійшли висновку, що це був саме той випадок...

Євген Федорович закінчив свою розповідь і звернувся до слухачів:

— Ну тепер ви, нарешті, зрозуміли, чому мені так не подобається це слово?

В. Н.

Корида на... мотузці

■ НЕВІДОМЕ ПРО ВІДОМЕ

На Азорських островах корида зветься тоурада а корда. У нашому розумінні слова «корида» — це матадори і пікадори, балетні рухи і стрімкий завершальний удар. Азорська тоурада — зовсім інша: тут немає оперних костюмів, немає профі, немає і смертельного удару — після закінчення дійства бика знову відправляють на пасовище: заспокоїти нерви.

А це варто зробити! Адже його увесь час дражнять, дратують маячінням такого ненависного для биків червоного кольору. Роздратована тварина щосили рветься на кривдників — людей, одягнених у червоні светри, які розмахують хустками й розкритими яскраво-червоними парасольками. Її утримують на міцній довгій мотузці п'ять здорових, сильних чоловіків. А мета тих, хто біжить перед биком, полягає в тому, щоб довести його до такого стану, що він вирве мотузку з міцних рук пастухів.

Цією мотузкою тоурада і відмінна від інших безкровних корид: памплонської або камаргської, де биків женуть через майдан невеликою щільною чередою. Але і тут, і там на бичачі роги надівають пружні корки від шампанського або мідні ковпачки з кулькою на кінці. Для безпеки.

Перед будинками (так влаштовують тоураду в селі Ладейра-Гранді на острові Терсейра) побудовані барикади з піску і товстих дощок. За ними ховаються глядачі, через них перескакують учасники, якщо бик надто роздратований, і перебувати поруч небезпечно.

Кольнувши стрекалом, виганяють бика із загону. Сто чоловіків, котрі кричать, свистять і розмахують червоним, постають перед твариною. Бик обурений і здивований: хто головний винуватець? Про всяк випадок він кидається на юрбу, намагаючись підійти то одного, то другого. І кожен, за ким біжить бик, рятується від нього, перестрибнувши через барикаду. Зрештою, залишається один — найвправніший. І починається гонитва. Різким ривком бик звільняється від людей, що стримують його. Наздогнати і заколоти! Заколоти і розтоптати! Не пустити в огорожу!

І якщо сховатися за дошками і піском уже не можна, останній учасник щосили підстрибує, хапається за піддашшя найближчого будинку й ривком підтягується...

Проти бичачої люті та сили є лише одна зброя — спритність. Утім, хоча корида й безкровна, бик про це не знає...

Мал. Олексія
КУСТОВСЬКОГО.

Добірку підготував Віктор НІКІПЄЛОВ.

ЦЬОГО ДНЯ

19 ГРУДНЯ

■ *1892. Народився Микола Воронін, хімік, професор КПІ. Уперше в Україні розробив і впровадив новий спосіб одержання бертолетової солі.*

■ *1919. Всеукраїнський ревком прибув до Харкова. Місто стає столицею України.*

■ *1927. Народився актор Микола Шутько.*

■ *1954. Укладено Європейську культурну конвенцію.*

■ *1964. Пуск першої черги Київської ГЕС.*

■ *2002. У Євпаторії розпочався Перший загальнокримський з'їзд шанувальників української мови.*

Редактор номера Віталій ЖЕЖЕРА.

Редколегія:
Леонід **БРОВЧЕНКО,**
Анатолій **ГОРЛОВ,**
Сергій **ДЕМСЬКИЙ**,
Віталій **ЖЕЖЕРА,**
Іван **ІЛЛЯШ,**
Світлана **ПИСАРЕНКО,**
Віталій **СУДДЯ.**

Головний редактор Анатолій ГОРЛОВ.

Засновник — Верховна Рада України

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання— КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.

Передплатні індекси: для фізичних осіб — 40224, 08775. для підприємств і організацій — 60955.

Передплатна ціна на 2007 рік: для фізичних осіб — 5 грн. та 3 грн. для підприємств і організацій — 15 грн. на місяць. Ціна в роздрібній мережі — договірна.

Загальний тираж 161000.

ВАТ «Видавництво «Київська правда» 04136, м. Київ, вул. М. Гречка, 13. Зам. 4324

ТОВ «Преслайн» вул. Північна, 12 м. Харків, Зам. 9-1-201

Фотоформи виготовлено в КЦ редакції газети «Голос України»

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ:
для довідок — 503-68-72;
телефакс — 234-72-54;

відділ реклами — 449-72-53, 453-44-56, 453-44-57;
телефакс — 449-85-62.

E-mail: mail@golos.com.ua — **загальний**
reklama@golos.com.ua — **відділ реклами**
let@golos.com.ua — **відділ листів**
foto@golos.com.ua — **відділ ілюстрацій**

При підготовці матеріалів використовується інформаційно-пошукова система Верховної Ради України «Законодавство»